

**MESS sözleşmesinde taslaklar
açıklandı: Alınacak her kuruş
mücadele ile alınacak!**

Sayfa: 5

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Eylül 2025 / Sayı:192

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve OYAK Renault, Dilovası Dostel, Copreci ve Esitaş, Tuzla HT Solar ve Chen Solar, Gebze Smart Solar ve Eskişehir Eti fabrikalarından, Dilovası Omsa ve Sakarya SAG Hidrolik direnişlerinden, İzmir TPI ve Kocaeli Gübretaş grevlerinden, Çatalca Polonez direnişçilerinden ve İzmir Kemalpaşa metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-5

HAYDİ EMPERYALİZME VE SİYONİZME KARŞI AYAĞA!

GAZZE AÇLIKTAN ÖLÜRKEN SUSAN BİZDEN DEĞİLDİR!

**Sadece kalbimizle değil, eylemimizle, örgütlü gücümüzle de
Filistin halkının yanında olalım!**

İsrail, Eylül ayı itibarıyla Gazze'de 60 bin Filistinliyi katletmiş durumda. Bu, resmî rakam. Gerçek ölü sayısı muhtemelen 100 binin üzerinde. Çünkü Gazze kentlerinin büyük bölümü enkaz halinde ve yıkıntıların altında yatan, cesedine ulaşamayan genç yaşlı çoluk çocuk binlerce insan var. Ve henüz bombalarla enkaz altında kalmayan çocuklar toprak yiyor, açlıktan ölüyor. Birleşmiş Milletler verilerine göre bile Gazze'de şu an yarım milyondan fazla insan açlıkla boğuşuyor. Bu sayı her geçen gün artıyor. 2025'in başından bu yana 8 ayda 300'den fazla Filistinli açlıktan yaşamını yitirdi. Bunların en az 100'ü çocuk! Kamp-lardaki çocukların kağıtlara çizdikleri çiçekler, kuşlar, parlayan güneş, bulutlar değil, yiyecek özlemi hatta ölüm isteğini gösteren resimler!

"Tok açın halinden anlamaz!" diye bir söz vardır. İşçiyi emekçi sömürerek semiren, başkasının sırtından kazanılmış paralarla karnını doyuran toklar, açın halinden anlamaz belki. Ama patronların açık sınırının bile altında ücretlere çalıştırdığı, işsizlikle ve açlıkla tehdit ettiği işçi sınıfı ve emekçi halkımız anlar. Komşusu açken tok yatmaz, yeri geldiğinde bir kuru ekmeği de paylaşır. Bugün Filistin halkı açken, çocuklar açlıktan ölüyor, onun çektiği acıları da işçi sınıfı ve emekçi halkımız en derinden hissediyor. Ve eğer bizde komşusu açken tok yatmak yoksa,

Gazze açlıktan kırılırken bir şey yapmadan durmak da olmaz. Filistin halkına bu zulmü yaşatanlara karşı mücadele etmek, Filistin halkının direnişine de hayatta kalma savaşına da ses vermek, Filistin'de açlıktan toprak yiyen çocuklara, kundakta İsrail bombalarıyla öldürülen bebeklere borcumuz.

Gücümüz yetmez diye düşünmeyin. İşçi sınıfı örgütlü gücü ile seferber olursa, Filistinlileri soykırıma uğratan, açlıktan kıran İsrail'i ayakta tutan askeri ve ticari desteği yani İsrail'in can damarlarını kesecek güç de ortaya çıkar.

Filistinliler yalnızca İsrail Siyonizmi ile değil, onun her daim destekçisi olan Avrupa ve ABD emperyalizmleri ile de savaşıyorlar. Türkiye, emperyalist üslere ev sahipliği ile Filistin halkına karşı işlenen suçlara ortak oluyor. İncirlik üssü emperyalizmin silah ve uçak deposu olarak İsrail için bir garanti sağlarken Kürecik üssü ise doğrudan İsrail'in Batı Asya'daki (Ortadoğu) gözü kulağı oluyor ama daha da önemlisi İsrail'e kalkan oluyor. O halde bu üslere topraklarımızda yer yok. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde, emekçi mahallelerinde seferber olalım: İncirlik ve Kürecik kapatılsın!

Emperyalist devletler Filistin halkının yaşadığı zulmü açıkça görmeyen gelirken Türkiye'de iktidardakiler Filistin için tim-sah gözyaşları döküyor. Ama gerçekler ortada! Onlar El Aksa

Tüfânı'ndan hemen önce, İsrail Gazze açıklarındaki Filistin doğalgazını çalarken, İsrail'le işbirliği yapıp bu gazı Avrupa'ya taşımak için Netanyahu ile görüşme yapanlardır. Onlar İsrail cumhurbaşkanını özel törenlerle Ankara'da ağırlayan, Filistin halkının uğradığı soykırım karşısında konuşmak dışında kılıcı kırıp-datmayanlardır. Ticarete bazı kısıtlamalar getirdik deyip perde arkasında İsrail'le ticareti sürdürenlerdir. İstibdad rejimi nasıl oluyorsa Ağustos ayında İsrail ile ticareti bir kez daha yasakladı, ülke hava sahasını da İsrail'e kapattığını açıkladı. Bunların da öncekiler gibi palavra olduğu, gemi ve hava trafiği verilerinden anlaşıldı. TBMM'de Gazze için olağanüstü bir oturumda alınan kararlarda da İsrail'i durduracak hiçbir yaptırım olmadığı ortaya çıktı. Onlar ticareti kesmiyorsa biz üretimden gelen gücümüzle, örgütlü gücümüzle keselim. Limanların İsrail'e yük taşıyan gemilere kapatılması için, o gemilerin yüklenmesine engel olmak için örgütlenelim ve seferber olalım.

Sadece kalbimizle değil, eylemimizle, örgütlü gücümüzle de Filistin halkının yanında olalım! Fabrikalarımızdan, işyerlerimizden, emekçi mahallelerinden sesimizi yükseltelim: İncirlik ve Kürecik'i kapat! İsrail'le kanlı ticareti kes! Çocukların resimlerinde yine nehirler, denizler olsun ve Filistin nehirden denize özgür olsun diye!

Dilovası Dostel'den bir işçi

Yaşasın metal işçisinin onurlu hak savaşı!

Merhaba dostlar, Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Bu ay, metal sektöründe 150 bini aşkın işçiyi ilgilendiren MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri başlıyor.

Geçen sözleşmede, grev kararına iki gün kala imza atılması; bizler de ilk 6 ay için otulması %98 zamla bir nebze nefes alamıyıştık. O günlerde de hayat pahalılığı sırtımıza yük olmuştu, bugün de aynı yükün altındayız.

Bir önceki dönemde, sendikamızın öncülüğünde fabrikalarda günlük 2 saat iş bırakmış, fazla mesailere kalmamış ve grev irademizi ortaya koymuştuk. O zaman, "Öldük bittik, zam verirse fabrikayı kapatmak zorunda kalırız, işçi çıkarmak zorunda kalırız," diyen MESS patronlarının, üretime dokununca yüzlerindeki maskenin nasıl düştüğünü gördük. Kazanımlar elde ettik, kırmızı çizgileri aştık, MESS patronlarına diz köktürdük, MESS düzenini sarstık!

O günlerde de hayat paha-

lılığının altında eziliyorduk, bugün de eziliyoruz. O günlerde de kârlarına kâr katamıyorduk, bugün de kârlarına kâr katamıyoruz. Bu ay, metal sektöründe 150 bini aşkın işçiyi ilgilendiren MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri başlıyor.

Sendikamız sözleşme taslağını açıkladı. Zam oranımız ne olursa olsun biliyoruz ki her kuruluş mücadele ile alınacak. Ücret zammı kadar kalıcı kazanımlar da önemli. Vergi yükü hepimizin kanayan yarası, vergi diliminin yüzde 15'te sabitlenmesi kırmızı çizgimizi olmalı, taslakta unutulup gitmemeli! Önümüzde zorlu bir süreç var. Bu süreçte dâğılık ve hazırlıksız giremeyiz. Şimdiden kollarmızı sıvımalı, fabrikalarımızı örgütlülüğümüzle çekilten kaleye çevirmeliyiz. Kavel ruhunu yeniden kuşanmalı, iş, aş ve hürriyet için bu kavgayı büyütmeliyiz!

Hakkımız olanı vermek istemeyecekler ama biz metal işçileri olarak onu dayanışmayla, sınıf mücadelesiyle söke söke alacağız! MESS patronları kârlarını korumak, kârlarına kâr katmak istiyor. Ama biz işçiler; emeğimizi, geleceğimizi, onurumuzu korumak zorundayız!

Sendikamız sözleşme taslağını açıkladı. Zam oranımız ne olursa olsun biliyoruz ki her kuruluş mücadele ile alınacak. Ücret zammı kadar kalıcı kazanımlar da önemli. Vergi yükü hepimizin kanayan yarası, vergi diliminin yüzde 15'te sabitlenmesi kırmızı çizgimizi olmalı, taslakta unutulup gitmemeli! Önümüzde zorlu bir süreç var. Bu süreçte dâğılık ve hazırlıksız giremeyiz. Şimdiden kollarmızı sıvımalı, fabrikalarımızı örgütlülüğümüzle çekilten kaleye çevirmeliyiz. Kavel ruhunu yeniden kuşanmalı, iş, aş ve hürriyet için bu kavgayı büyütmeliyiz!

Hakkımız olanı vermek istemeyecekler ama biz metal işçileri olarak onu dayanışmayla, sınıf mücadelesiyle söke söke alacağız! MESS patronları kârlarını korumak, kârlarına kâr katmak istiyor. Ama biz işçiler; emeğimizi, geleceğimizi, onurumuzu korumak zorundayız!

Biz işçiler, bu ülkenin gerçek üreticisiyiz. Biz olmadan fabrikalar işlemez, çarklar dönmmez. Bir avuç doymak bilmez patronlar değil, biz güçlüyüz! Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın örgütlü mücadeleimiz!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

İstibdad yönetemiyor biz işçiler ise artık ne eskisi gibi ne de şu an olduğu gibi yönetilemeyiz

Dostlar merhaba. İstibdad cephesi, bu aralar sancılı süreçlerden geçiyor. AKP ve MHP arasındaki çatlatarak büyüyor. Burjuvazinin Ortadoğu'ya yayılma amacı güden çözüm süreci, iç politikadaki baskı rejiminin duvarlarına çarpıyor. Bu süreçte halkın büyük umutları bağladığı Ekrem İmamoğlu ve Özgür Özel ise bu çatlaklardan bir şeyler umarcasına MHP ile dirsek teması kurmaya çalışıyor. Kürt emekçileri ise çözüm sürecinde ne umacaklarını şaşırmış durumda. Belediyeler kayyumlar tarafından gasbedilirken, belediye başkanları delilsiz suçlamalarla hapisanelere girerken, CHP'nin patron belediye başkanları halkın iradesini kârlarından daha az değerli görüp AKP saflarına kaçarken işte tam bu ortamda istibdad cephesinin bileşeni MHP, ortağı AKP ile ipleri

daha fazla gerebilir.

Peki bizler ne yapacağız? Kamu emekçilerinin verdiği mücadele sarı sendikalar yüzünden hakem heyetine gitti ve sefalet zammına imza atıldı. Bir yandan kamu emekçileri diğer yandan kamu işçileri sendikalarının bürokratik çarkları arasında ezilmekle karşı karşıya. Diğer yandan özel sektörde çalışan binlerce metal işçisini ve ailelerini ilgilendiren MESS grup toplu iş sözleşmesi dönemine de girmiş bulunmaktayız. Geçtiğimiz dönem tarihin en iyi oranlarına Birleşik Metal-İş sendikasının öncü rolü sayesinde imza atan metal işçilerini, bu dönem de zor bir mücadele bekliyor. Metal işçileri bu dönem yükselen enflasyona, mutfaktaki yangına karşı iyi bir sınav veremeyecektir neredeyse kamu-özel demeden her sektörde baskılanacak demektir. Baskılanan ücretler sendikası iş yerlerinde ise işçilerin patronun insafına terk edecek ve karın tokluğuna çalışmak artık memleketimizin her işçisi için sıradan bir şey olacak.

İstibdadın içerisindeki çatlak tabi ki siyasi bir krize neden olabilir ve hatta erken seçim memleketin

gündemine oturabilir. Ekonomik krizi artık neredeyse reddeden yoksul ve bu ekonomik kriz, satılan kamu sözleşmeleri, yükselen işsizlik ve metal işçilerinin ciddi bir mücadele vermesiyle birleşirse işçi sınıfı kendi gündemini memleketin gündemi yapabilir. İstibdad yönetemiyor biz işçiler ise artık ne eskisi gibi ne de şu an olduğu gibi yönetilemeyiz. Ne burjuvazinin yayılmacı politikaları ne de bizi masalarda satan sarı sendikalar ne de yıllarca oy verdiğimiz siyasi partiler bizim geleceğimizi şu anki halden daha iyi bir hale getiremez. Bu sözleşmelere, işsizliğe, hayat pahalılığına karşı harekete geçmezsek, memleket Ortadoğu'ya yayılmak için her türlü suçlu işleyen ve emperyalizmle iş birliğine girmekten çekinmeyen patronların ayaklarının altından çıkıncı olacaktır. Memleketin kaderi bizim kaderimize bağlıdır. Kaderimizi değiştirmek elimizde olanlarla ekonomik haklarımızı kullanarak mümkün bir hale gelir. Bu hakları kullanmanın bugün için tek geçerli yolu, hangi sendikaya üye olursa olsun, hangi sektörde çalışırsa çalışsın, hangi dilden ve mezhepten olursa olsun tüm öncü işçilerin birleşik işçi cephesi kurmasıyla mümkün hale gelir.

Dilovası Copreci'den bir işçi kadın

MESS sözleşmesinde işçi sınıfı tek yumruk olmalı

Merhaba yoldaşlar.

Metal işçileri olarak süren direniş ve grevlerin gölgesinde, sene başındaki yıllık enflasyonun altında belirlenmiş asgari ücret ve kamu işçilerinin şaka gibi zamlarının ardından nihayet MESS grup toplu sözleşmesi dönemine girmiş bulunuyoruz. Bu sene her zamankinden daha önemli. Her sene böyle düşünüyoruz. Çünkü her bir dönem arkamızda iktidarın ve patronların giderek artan kurumların ortaya koyduğu rakamları baskılarına karşı daha büyük mücadeleler vermiş şekilde ilerliyoruz. Bu dönemki sözleşmenin özel bir karakteri var. Sendikalı metal işçilerinin maaşlarını asgari ücretle karşılaştırıp ücretlerin halihazırda yüksek olduğu algısı yaratarak zamları düşük tutmak niyetindeler. Bizim görevimiz işçi sınıfına ve halka asgari ücretin bir geçim ücreti olmadığını hatırlatmak ve Birleşik Metal-İş'in araştırma kurumu olan BISAM gibi yaşam maliyeti, enflasyon konularında güvenilir verileri sunan kurumların ortaya koyduğu rakamları vurgulamaktır. Görevimiz grev yasaklarına karşı işçi sınıfının sendikali, sendikası, işsiz tüm neferlerini, emekçi halkı seferber etmek, MESS toplu sözleşmesi gibi yüzbinlerce insanın hayatını etkileyen sözleşmeleri memleketin gündemi yapmaktır. Hepimize kolay gelsin.

şık Metal-İş'in araştırma kurumu olan BISAM gibi yaşam maliyeti, enflasyon konularında güvenilir verileri sunan kurumların ortaya koyduğu rakamları vurgulamaktır. Görevimiz grev yasaklarına karşı işçi sınıfının sendikali, sendikası, işsiz tüm neferlerini, emekçi halkı seferber etmek, MESS toplu sözleşmesi gibi yüzbinlerce insanın hayatını etkileyen sözleşmeleri memleketin gündemi yapmaktır. Hepimize kolay gelsin.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Fabrikalar kapanır mücadele bâki kalır!

Merhaba dostlar ve yoldaşlar. Bundan tam 8 yıl önce Birleşik Metal-İş'te büyük bir mücadele ile örgütlenen HT Solar fabrikası, Eylül 2025 itibarıyla kapanma kararı aldı. Bu fabrika mektubu belki de *Gerçek* gazetesi sayfalarında okuyacağımız son HT Solar mektubu. Ancak eminim ki bu gazetelerin sayfaları tıpkı HT Solar gibi büyük mücadeleler ile örgütlenecek daha nice fabrikanın sesi olacak, işçilerini yazar olarak ağırlıyacak.

Kapitalizmin acıması yoktur. Asla kapanmaz diye düşüneceğimiz firmalar bataabilir, iflas edebilir, üretimini sonlandırabilir ve zamanla adı bile hatırlanmaz. Biz işçiler işsiz kalırız, sonra emeğimizi kazanacağımız başka fabrikalar buluruz. Geriye elimizde sadece oralarda verilen sınıf mücadeleleri kalır. Gelecekteki mücadelelere ışık tutar.

HT Solar için de aynıys geçerli. Birleşik Metal-İş gibi mücadeleciler bir sendikamızın örgütlülüğü altında geçir-düğümüz bu 8 sene bizim için unutulmaz tecrübelerle dolu. Zaferlerimiz de oldu yenilgilerimiz de. Ancak bu 8

senede çıkaracağımız en büyük derslerden birisi örgütlülüğün önemli oldu. Kapitalizmin üretim tarzı ve yöntemleri ne kadar bizi parçalamaya ve birbirimize düşürmeye çalışırsa çalışan sınıf mücadelesi bizi birleştirdi, kenetledi ve tüm farklılıklarımıza rağmen bir arada tuttu. Ancak bu her zaman geçerli olmadı. Kimi zaman da bö-lündük, zayıfladık, örgütlülüğümüzü koruyamadık. Sadece sendika çatısı altında örgütlü olmanın nihai zaferlerimiz için yeterli olmadığını işte o zaman gördük. Biz işçiler emekçimizin için elbette sendikalı olmalı ve işgal, grev, direnişi destur edinmeliyiz. Ancak siyasi anlamda örgütlenmedikçe sınıf mücadelesinin fabrika ölçeğinden çok daha büyük olduğunu fark edemeyiz, işçilere örnek bir öncü olabilmek için disiplinli ve devrimci bir örgütün bir parçası olmanın gerekliliğini göremeyiz ve fabrikalar kapansa da o fabrikaların işçilerini sınıf mücadelesinin kalıcı neferleri haline getiremeyiz. Unutmamalıyız ki; fabrikalar kapanır ancak mücadele bâki kalır!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

İstedığımız zammı almak için mücadele etmeliyiz!

2025 yılı toplu iş sözleşmesi taslağı açıklandı. TOFAŞ işçileri, tatmin edici bir zam beklentimiz var.

İşçilerin öncelikli talebi, sosyal haklar dışında saat ücretlerine en az yüzde 30 zam yapılması. Bunun yanı sıra 6 aylık enflasyon farkına ek olarak en az +%5 refah payı ve uzun süredir büyük sorun haline gelen vergi dilimlerinde düzenleme yapılması gerekiyor.

Ancak sözleşme süreci yaklaşırken, sendika temsilcilerinin atölyelerde fazla görünmemesi çalışanlarda endişe yaratıyor.

İşçiler, toplu sözleşmelerin anketlerle değil, doğrudan işçilerin katılaca-

senede çıkaracağımız en büyük derslerden birisi örgütlülüğün önemli oldu. Kapitalizmin üretim tarzı ve yöntemleri ne kadar bizi parçalamaya ve birbirimize düşürmeye çalışırsa çalışan sınıf mücadelesi bizi birleştirdi, kenetledi ve tüm farklılıklarımıza rağmen bir arada tuttu. Ancak bu her zaman geçerli olmadı. Kimi zaman da bö-lündük, zayıfladık, örgütlülüğümüzü koruyamadık. Sadece sendika çatısı altında örgütlü olmanın nihai zaferlerimiz için yeterli olmadığını işte o zaman gördük. Biz işçiler emekçimizin için elbette sendikalı olmalı ve işgal, grev, direnişi destur edinmeliyiz. Ancak siyasi anlamda örgütlenmedikçe sınıf mücadelesinin fabrika ölçeğinden çok daha büyük olduğunu fark edemeyiz, işçilere örnek bir öncü olabilmek için disiplinli ve devrimci bir örgütün bir parçası olmanın gerekliliğini göremeyiz ve fabrikalar kapansa da o fabrikaların işçilerini sınıf mücadelesinin kalıcı neferleri haline getiremeyiz. Unutmamalıyız ki; fabrikalar kapanır ancak mücadele bâki kalır!

senede çıkaracağımız en büyük derslerden birisi örgütlülüğün önemli oldu. Kapitalizmin üretim tarzı ve yöntemleri ne kadar bizi parçalamaya ve birbirimize düşürmeye çalışırsa çalışan sınıf mücadelesi bizi birleştirdi, kenetledi ve tüm farklılıklarımıza rağmen bir arada tuttu. Ancak bu her zaman geçerli olmadı. Kimi zaman da bö-lündük, zayıfladık, örgütlülüğümüzü koruyamadık. Sadece sendika çatısı altında örgütlü olmanın nihai zaferlerimiz için yeterli olmadığını işte o zaman gördük. Biz işçiler emekçimizin için elbette sendikalı olmalı ve işgal, grev, direnişi destur edinmeliyiz. Ancak siyasi anlamda örgütlenmedikçe sınıf mücadelesinin fabrika ölçeğinden çok daha büyük olduğunu fark edemeyiz, işçilere örnek bir öncü olabilmek için disiplinli ve devrimci bir örgütün bir parçası olmanın gerekliliğini göremeyiz ve fabrikalar kapansa da o fabrikaların işçilerini sınıf mücadelesinin kalıcı neferleri haline getiremeyiz. Unutmamalıyız ki; fabrikalar kapanır ancak mücadele bâki kalır!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

MESS sözleşmesine yön verecek olan bizleriz!

OYAK Renault'ta revizyon dönemi bitti. Üretime kaldığımız yerden devam ediyoruz. Yeni proje çalışmalarına başlandı. MESS sözleşmesi sürecine giriyoruz. Türk Metal sendikası taslağını açıkladı. Ankara'da fabrikalardaki delege ve temsilcilerinin geniş katılımıyla taslağı gösterişli bir şekilde açıkladı. OYAK Renault işçileri olarak bu taslağı kabul etmiyoruz. Açıklanan taslak MESS ile Türk Metal sendikası ile ortak hazırlanmış bir taslaktır. Bizim taleplerimizle hiçbir alakası yoktur.

Fabrikadaki çoğunluğun düşüncesi "İyi bir sözleşme yapılmazsa rakamlar Ocak'ta değilse Mart'ta erir gider. Geçtiğimiz dönemlerde aldığımız zamları hep gördük, kağıt üzerinde vardı ama cebimize girmeden eridi gitti. Enflasyon koruması dedikleri TÜİK'in enflasyonu olunca hiçbir anlamı kalmıyor. Bizim cebimize giren para aynı, ama değerini her gün kaybediyor. Sonra da çıkıp 'yüzyılın sözleşmesi' diye hava atıyorlar. Biz böyle sözleşme istemiyoruz, bizim istediğimiz gerçekten hayat pahalılığı karşısında erimeyen bir sözleşme," istiyoruz.

Bunu sağlamanın yolu belli. 2015'teki gibi hep beraber sürece dahil olacağız. Sendikamızın bizi satmasına, patronun oyunlarına izin vermeyeceğiz. Eğer sendikacıların yakasına

yapışmazsak, 'aman birileri ses çıkarsın biz de arkasından yürü-yelim' diye beklersek hiçbir şey olmaz. O zaman yine kaybeden biz oluruz.

MESS ve Türk Metal'in nasıl birlikte hareket ettiğini görüyoruz. 154 bin işçi sözleşme bekliyoruz. O yüzden hepimizin bulunduğu her yerde ses çıkarması gerek. MESS sürecinde bizler, 2015'teki gibi örgütlenmeli, kendi haklarımız için birleşmeliyiz. Sadece ücret artışı değil, çalışma koşullarımız, sosyal haklarımız için de mücadele etmek zorundayız.

Her sözleşme dönemi bizi sürekli krizle, işsizlikle korkutuyorlar. Her dönem aynı oyun. "Kriz var, üretim düşer, işsizlik artar" diyorlar. Ama biz biliyoruz ki bu üretim biz olmadan dönmaz. Krizi bahane edip yükü bizim sırtımıza yıkmaya çalışıyorlar. İşsizlikle, krizle bizi korkutmazlar! Bu yükü biz değil, bu krizi yaratan patronlar taşısın.

Unutmayalım: Güçlü bir işçi dayanışması ve kararlı bir duruş, işverenlerin karşısında etkili silahtır. 2015'in ruhunu bugün yeniden yaşatmalı ve haklarımızı almak için birlik olmalıyız!

Omsa direnişi devam ediyor!

Dilovası Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Omsa Metal fabrikasındaki işçiler, anayasal haklarını kullanarak Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendiler. İşveç sermayeli şirket ise örgütlenme sürecinin başından itibaren işçilerin sendikalları hakkında saygı göstermedi, aksine işçi haklarını sürekli ihlal eden saldırılar gerçekleştirdi. Yetki tespiti geldiğinde bir öncü işçiyi işten çıkarttı, eylemler sonucunda geri almak zorunda kaldı. Sendikal yetkiye itiraz etti. Aylar sonra başka bahanelerle bir işçiyi daha işten çıkarttı. Ardından ona sahip çıkan arkadaşlarını da işten attı.

İşveçli şirketin anayasal hakları ayakları altına alan, sendikallara saygı duy-mayan bu uzlaşmaz tutumuna karşı Omsa işçileri ilk günkü kararlılıkla direniş-

lerine devam ediyorlar. İki aya yaklaşan direniş, sadece fabrika önünde kurdıkları çadırla sınırlı değil. Omsa direnişinin duraklarından biri 57 işçiyi sendikal haklarını kullandıkları için işten atan şirketin genel müdürü Fırat Sungur'un evinin önü oldu. Omsa işçisi evlerine, ailelerine ekmeğe götürmezken bu haksızlıkta parmağı olan kimseye rahat veremeyceklerini de göstermiş oldular. Fabrikanın bulunduğu organize sanayi bölgesinde yürüyüşler yaparak hem çevrelerindeki fabrikalarda Omsa'da yaşananlarla ilgili gündem oluşturdular hem de sanayideki tüm işçileri sendikallı olmaya, örgütlenmeye çağırıyor. Omsa işçisi eylemlerine kazanana kadar devam edecek. Omsa'ya sendika halaylarla, ısıklarla girecek!

İzmir Kemalpaşa'dan metal işçisi bir kadın

Ekmeğimizi büyütecek yarınımızı güzelleştirecek şey örgütlü mücadeledir

Merhaba işçi emekçi dostlar, yoldaşlar. Yıl sonu yaklaştıkça maaşlarımız vergi dilimine girdi ve elimize gerçekten komik bir rakam geçmeye başladı. Bordroya bakarken her seferinde "yanlışlık olmalı, bu kadar ke-sinti olamaz" diyoruz. Ama yanlışlık yok. Bugün küçük, büyük fark etmez herhangi bir patrondan daha çok vergi veriyoruz. Ama bakıyoruz ağlayan, ah vah eden yine de patronlar. Bizim patronumuz da öyle. Üretim durmadan devam ediyor, siparişler hiç kesilmiyor, devletin teşvik ve vergi indirimleri alınıyor ama yine de maaşını geç alan, gece vardiyası yemeği geç gelen bir oluyoruz. Sesimizi çıkarmadıkça, sustukça daha büyük rezilliklerle karşı karşıyayız. Sadece biz değil, kamu

emekçileri, farklı farklı sektörlerdeki işçiler, önümüzde MESS sözleşmesine girecek olan metal işçileri de dahil olmak üzere işçi sınıfının üzerinde yoğun bir baskı var.

Orta Vadeli Program (OVP) adındaki program açıkça işçinin emeğine, tencerede kaynayan aşına göz dikmiş bir programdır. Enflasyon, hayat pahalılığı, işsizlik almış başını gidiyor. Patronların elinde işe işten çıkarma sopası, durmadan o sopayı sallayıp duruyorlar. Hepimizi işten atılabilecekleriyle terbiye etmeye, günden güne daha da azına razı etmeye çalışıyorlar. Neden bunu yapabiliyor? Çünkü örgütsüz ve güvensiziz. Çünkü maaşlarımız, yaşamlarımız bir kişinin iki dudağı arasında. Neredeyse her

fabrikada, iş yerinde patron sınıfının bu organize saldırı seferberliği var. Fakat bizim de bu saldırılara karşı gelecek gücümüz var. Bu güç öncelikle üretimden aldığımız güç, biz üretmedikçe hangi çark dönecek, hangi siparişler gönderilecek, hangi patron son model arabasıyla sponsor olduğu yemeğe özel şoförlerle gidecek?

Enseyi karartmayalım, yapacağımız tek şey gücümüzü perçinleyecek örgütlülüğe sahip olmak. Tek tek fabrikalarda sendikalaşmak, patronların ağlama sesini değil, işçi sınıfının mücadelesini yükseltmek. İnanmayan, korkan açsın işçi sınıfının tarihine baksın. Dün yaptık, bugün de yaparız!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

Sömürü düzenine karşı örgütlenelim!

Her gün kadınların katledildiği, çocukların istismar edildiği, ormanların, yeşillik alanların küle döndüğü, ne yazık ki yüzlerce hayvanın o yanan ormanlarda can verdiği bir ülkede yaşıyoruz. Bu sadece işin özeti, daha nice işi yaşıyoruz, hepsi karı uğruna, hepsi sermayenin çıkarı uğruna. Öte yandan işçileri adeta damarlarından kan çekerek gibi sömürüyorlar. Bizler buna emek hirsızlığı diyoruz. Her gün teknolojiyi kendi çıkarları doğrultusunda geliştiriyorlar. Verimliliği kendileri kârları için artırıyorlar ama işçinin emeği daha çok sömürülüyor. Patronlar, küçük işletmeden dev sermaye sahibine kadar hiçbirinin gözünün yaşına bakmadan kapının önüne

koyabiliyor. Şu ana kadar yaşanan en büyük krizlerden bir tanesini 2025 yılında yaşıyoruz. Pandemi dönemi dahil olmak üzere, her zamanki gibi krizin bütün faturasını işçiyi kesiyorlar. Daha az maaş vererek, daha az işçi çalıştırıp, daha çok kâr elde etmeye çalışıyorlar.

Eğer bir ülkeyi araştırarak istiyor-sanız önce o ülkede işlenen suçlara bakın derler. Ben de şunu eklemek isterim ki, o ülkede yaşanan suçlara ve suçluların davalarda nasıl cezalar aldığını bakın derim. Bu ülkede katil dışarıda, hırsız, dolandırıcı dışarıda, tecavüzcü, istismarçı, psikopat dışarıda. Peki, bu hapisaneleri dolduranların kim? Nerede kendinin ve başkalarının

haklarını savunan biri varsa, kim bu iktidarı eleştirirse hepsi tutuklanıyor. Açık bir şekilde iktidarı dediği şu eğer benden değişsin hiç var olamayacak-sın. Ya benimsin ya kara toprağın derler ya o misal. Sermaye sınıfı ise bu olanlara sesini çıkartmıyor ya da samimi değil. Tam tersine bu olanlar onların işine geliyor.

Biz işçi sınıfı olarak buna karşı çık-örgütlenmeliyiz. Fabrikalarda sendika sokmalıyız. Gençlere ümit olmalıyız. İşçi sınıfının büyük önderi Lenin'in de dediği gibi "İnsan zihnini maddi dünyayı yansıtmakla kalmaz, onu de-ğiştirir del!"

TPI grevi dördüncü ayında devam ediyor

İzmir'de bulunan TPI Kompozit'te 13 Mayıs'ta başlayan grev devam ediyor. Rüzgâr türbini kanadı üretimi yapan Amerikan sermayeli şirketin Çiğli ve Menemen'deki iki fabrikasında toplam yaklaşık 2.300 işçi çalışıyor. İşçilerin örgütlü olduğu Petrol-İş sendikası İzmir şubesi ile patron tarafı arasındaki Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri Ocak ayında başlamıştı. Patron tarafı görüşmelerde ücret maddesinin konuşmaya başlandığı ilk andan itibaren yüzde 30 ücret zammı teklifinde diretti. Asgari ücret seviyelerinde ücret alan işçilere yapılan bu sefalet ücreti dayatması üzerine çıkmaza giren görüşmelerin sonucunda 13 Mayıs'ta grev başladı.

Çoşkuyla başlayan grev alanı uzun süre adeta düğün yeri gibiydi. İşçiler grev çadırını heyecanla doldurup genel müdürün "nasıl olsa kısa sürede kırılır" gözüyle baktığı grevi sahiplenerek kararlılıkla sürdürdü. İşçilerin kararlılığı karşısında grevin ikinci ayında patron tarafı ücret teklifini önce yüzde 50'ye, yaklaşık iki hafta sonra da yüzde 70'e çıkardı. İşçiler ve sendika TİS taslağında talep ettiği yüzde 120 zam talebini tekrarlayarak grevi sürdürdü. Bunun üzerine patron tarafı ücret zammı teklifini yüzde 80'e çıkardı. Bu teklifin ardından Petrol-İş sendikası İzmir şubesi Çiğli fabrikası önündeki grev çadırında

sandık kurarak teklifi oyladı. Yaklaşık 1.800 işçinin oy kullandığı oylamada büyük çoğunluk teklifin kabulü karşısında "hayır" oyu kullandı.

TPI iflas mı ediyor?

Ocak ayından Temmuz ayına kadar "yüzde 30'dan fazla zam vererek iflas ederiz" diyen fabrika genel müdürünün son teklifi sunarken de "bu verebileceğimiz son teklif" dediği belirtiliyor. Teklifin oylama sonucu reddedilmesiy-le birlikte bilinçli şekilde bir bilgi kirliliği ortamı yaratılmış durumda. TPI şirketinin Teksas'taki bir bölümü için almış olduğu iflas erteleme kararının İzmir'deki fabrikalara nasıl etkisi olacağı, genel müdürün yeni sipariş bulmakta zorlandığı ve şirketin Türkiye operasyonunun bu yüzden iflas edileceği gibi ihtimaller son bir aydır grev çadırının sürekli gündemi hâlini almış durumda. TPI'nın borçlu olduğu şirketlerin haciz işlemleri için sıraya girdiği duyumları, icra memurlarının fabrikalara tespit için sürekli geliş gidişleri işçiler arasında karamsar bir ortam yaratıyor.

İflas benzeri söylentilerin yanında grev uzadıkça işçilerin ekonomik olarak zorlanması ve bununla birlikte morallerde düşüş her grevde görülür. Bunları olağan karşılamak lazım. İşte bu durumlar karşısında sendikaların işçilere vereceği grev ödenekleri hayatı

önem taşıyor. İşçinin ayakta durabileceği bir desteğin grev boyunca sendikaların grev fonlarından karşılanması şart! Petrol-İş genel merkezinin belirlediği aylık 7.500 liralık grev ödeneğinin yeterli olmadığı çok bariz.

TPI işçisi ne yapmalı?

TPI işçisi sözleşme görüşmeleri boyunca birliğini korudu, başı dik şekilde greve çıktı. Greve çıkarken %30 diyen patron adım adım %80'e kadar çıkmak zorunda kaldı. Patronun zam teklifini neredeyse 3 katına çıkarmasının sebebi ise hem bugünde hem de üç yıl öncesindeydi. TPI işçilerinin 2022'deki patron saldırısından zaferle ayrılması ve sonrasında mücadeleciler bir şube yönetimini seçilmesini sağlamış olması bunun temelini hazırladı, bugünkü birlik ve mücadele ise patrona ardı ardına geri adım attırdı.

İşçinin grev ile kazandığı her bir kuruş önemlidir. Ama grevlerdeki zaferler sadece bugünkü kazanımlardan ibaret değildir. TPI işçinin birliğini koruması, iceride sendikayı güçlü bir şekilde var etmeye devam etmesi hem şimdiki hem de bir sonraki sözleşmedeki zaferin temel koşulu. Bugün kendini mağlup sayacak olan defalarca geri adım atmış olan TPI patronudur. TPI işçisi sendikasına sahip çıkıp, birliğini koruyup sonraki muharebelere bugünden hazırlanmalıdır.

Petrol açılımı Suriye’de batağa giriyor: Bedelini Türk-Kürt-Arap emekçi ve yoksul halkları ödeyecek!

İktidarın “terörsüz Türkiye” adını taktığı özünde bir “petrol açılımı” olan süreç, bıçak sırtında ilerliyor. Silah bırakma, barış, çözüm vb. kavramlarla makyajlanan “petrol açılımı” bir anda sömürgeci burjuvazinin yayılmacı çıkarlarının silahla hayata geçirilmek istendiği yeni bir çatışma sürecine dönüşebilir. Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi’nin Haziran ayında yayımladığı “Açılımın gerçek yüzü ve sınıfsal karakteri: Neye karşıyız? Neden karşıyız?” başlıklı bildirisi, bu olası gelişme rotasını erkenden tespit etmişti: “İlk başta öyle bir hava yaratılmıştır ki önceki açılım süreçlerinden farklı olarak sanki her şey ayarlanmış, rayına oturtulmuş, tarafların kendi içinden bir direnç görülmez ya da dışarıdan bir müdahale olmaz ise sürecin tamamlanması adeta garanti altına alınmıştır. Oysa kısa sürede durumun pek de böyle olmadığı ortaya çıkmaktadır... Zaten pamuk ipliğine bağlı süreç sektaye uğrayacaksa, bozulacaksa, bitecekse bu, sömürgeci burjuvazinin, emperyalizmin ve işbirlikçi sınıfların/katmanların çıkar çatışmaları/rekabetleri temelinde olacaktır.”

“Kılıç kınından çıkarsa” mı? Ne zaman kılıçlar kınına giridi ki?

Mecliste oluşturulan “Millî Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu” MHP ve AKP’nin çizdiği senaryo doğrultusunda her partiden seçilmiş figüranlarla çözüm tiyatrosunu oynayadursun sömürgeci burjuvazinin petrol kavgasının ana entrümanı, çelik ve barut olmaya devam ediyor. Bir dönem Devlet Bahçeli PKK’ye Malazgirt’te kongre toplama çağrısı yapmıştı; şimdi Erdoğan Malazgirt Millî Park Alanı’nda “kılıç kınından çıkarsa kaleme ve kelama yer kalmaz” diyerek aba altından sopa gösteriyor. Kılıçlar ne zaman kınına giridi ki? PKK militanlarının Süleymaniye’de silahlarını olimpiyat meşalesi misali yaktığı gösteri de meclisteki komisyon gibi bir tiyatrodan ibaretti. Üçüncü Dünya Savaşı’ndan bahsedilirken, Batı Asya (Ortadoğu) savaşın ateşiyle cayır cayır yanarken elinde silah olan herhangi bir oluşumun bunları bırakacağını düşünmek de herhangi bir devletin elinde silah tutan bir gücün derdini komisyonlar kurarak çözeceğini düşünmek de ya düpedüz safıktır ya da bilinçli bir manipülasyondur.

Devlet Bahçeli’nin Öcalan’ı mecliste konuşmaya çağırın çıkışı ne kadar çüretkâr gözüksede ne o ne de partisi MHP herhangi bir aşamada bu açılımın bir müzakeresi süreci olduğunu söyledi. Yarı askerî rejimin bu süreçte mesafeli yaklaşan kanadı, bu şekilde ikna ya da razı edilecekti. Öcalan herhangi bir şart ve koşul olsa sürmeksizin PKK’ye silah bırakma ve fesih çağrısı yaparken de as-

lında farklı bir şey söylemiyordu. Kürt hareketinin elinde silah olmayan kanatları sürece hızlı şekilde angaje oldu. Kuzey Irak’ta TSK’nın sınır dışı operasyonları ile askerî bir denge olduğu için PKK bu adla yaptığı faaliyetleri durdurduğunu açıkladı ve silah bırakma doğrultusunda sembolik de olsa bir adım atıldı. Ama hareketin Suriye’de ABD’nin yoğun desteğiyle tepeden turnağa silahlandırılmış kanadının (PYD/YPG) mevcut konumunu ve kazanımlarını sözlerle bırakacağı tabii ki beklenemezdi.

Barış süreci yok! Amerikan ve İngiliz emperyalizminin gölgesinde silahlı güç mücadelesi var!

Yarı askerî rejim içinde Bahçeli’nin temsil ettiği kanat, bu konuda kırmızı çizgiler ilan etmenin çatışmaya yol açacağıni bilerek çok daha yumuşak bir pozisyon belirlledi. Bahçeli’nin, PKK’nin Kuzey Irak’ta silah bırakırken, silahların ve silahlı militanların Suriye’de Rojava bölgesine geçmesini kabul edilebilir gören açıklamalar yapması bundandı. PYD’nin, petrol açılımının emperyalist finansörleri ABD ve İngiltere’nin telkinleriyle sürece dahil olmaya razı edileceğini umdular. Bunun yol haritasını PYD ve HTŞ arasında bir ittifak oluşturarak sağlamaya çalıştılar. PYD’nin siyasi kazanımlarını, Kürt burjuvazisinin ekonomik kazanımlarının istikrarı namına terk etmesi ve petrol açılımına angaje edilmesi için PYD/HTŞ ittifakına alternatif olan tüm seçeneklerin caydırılması gerekiyordu. Bu caydırıcılık HTŞ’nin Suriye’deki askerî gücüne ve Türkiye’nin herhangi bir durumda HTŞ’ye fiili askerî destek sunmak üzere Suriye’ye girme izasetini ABD’den almasına bağlıydı. Bu yüzden Türkiye’deki iktidar Suriye’de ABD’ye karşı bir tutum takınmayı hayal dahi edemiyor.

Trump geldiğinden beri o yüzden pek heyecanlılar. Sömürgeci burjuvalar, Amerikan emlakçısı Trump, Erdoğan’a dostum diye hitap edip, sırtını sıvazladığı için onun icazetiyle Suriye’ye istedikleri gibi girebileceklerini ve arsa pazarlığında kârlı çıkacaklarını düşündüler.

HTŞ’nin Mart ayında Suriye’nin sahil bölgesinde Alevi katliamına girişmesi, bu katliamın Batı emperyalizmi tarafından himaye edilmesi açık bir mesajdı. Amerikan ve İngiliz emperyalizmi böylece PYD başta olmak üzere Suriye’deki tüm odaklara, Suriye’nin siyasal yapılanmasında ana muhatapın HTŞ olacağı mesajını vermekteydi. Türkiye sömürgeci burjuvazisi Alevi katliamını “rejim ortakları temizleniyor” diye selamladı. Çünkü bu kanlı diplomasi ile Suriye’deki vekillerinin konumunun sağlan-

laştığını düşünüyorlardı. PYD adına Mazlum Abdi’nin, HTŞ adına da Ahmet Eş-Şeraa’nın imzacısı olduğu anlaşma ile bu durum tescillendi. Türkiye bu durumu Suriye’de kendi nüfuzunu hâkim kılmak için kullanmaya yönelince İsrail’le rekabet kızıştı. HTŞ, Süveyde’de Dürzilere yönelik bir etnik temizliği girişim mevcut durumu tescillemeye çalışsa da İsrail’in müdahalesini aşamadı ve askerî olarak yenildi. HTŞ’nin ve onun aracılığıyla Suriye’de nüfuz elde etmek isteyen Türkiye’nin bu kıddasını askerî güçle desteklemediği koşullarda doğal olarak kartlar yeniden dağıtılacaktı.

Şimdi HTŞ’nin, PYD’nin silahlı güçleriyle birlikte merkezi hükümete tam entegrasyonunu istediği, PYD’nin ise askerî ve siyasi özerklikten vazgeçmediği, her iki tarafın da bu tutumlarını bir kırmızı çizgi olarak ilan ettiği koşullarda bu kördüğümün çözülmesinin kılıktan başka yolu yoktur. Bu aşamada Suriye’de siyasi yapının üniter mi yoksa federal mi olacağına yönelik projelerden hangisinin daha doğru olduğunun değil bu projelerin sahiplerinden hangisinin silahlı güçlerinin üstün geleceğinin önemi vardır. Suriye’deki silahlı güç dengesinin hangi yana ağır basacağına değil en fazla rakibidir. İsrail’e karşı rekabette tek dayanağı ise ABD ve İngiliz emperyalizmine İsrail’den daha fazla hizmet ederek onun takdirini kazanmaktan ve bu şekilde pastadan daha fazla pay almayı ummaktan ibaretti. Böyle olduğu için de Türkiye’deki iktidarın İsrail’le rekabeti artıkça İsrail’in stratejik çıkarları daha fazla garanti altına alınmaktadır. Çünkü Tayyip Erdoğanlar, Hakan Fidanlar, Yaşar Gülerler, Devlet Bahçeliler bunların hepsisi ABD’nin rızasını kazanmanın yolunun soykırımı İsrail’in güvenliğini (daha doğru bir ifadeyle Filistin’i işgal altında tutma ve halkları güven içinde tutmak serbestliği) sağlamak olduğunu bilmektedir.

Türk ve Kürt halkları asla İsrail’e güvenme! Alınna Siyonizmle işbirlikçi lekesini sürme!

Petrol açılımına angaje olması beklenen Kürt hareketinde ise, Öcalan’ın söylemlerinde de vurgulanan, Yavuz Sultan Selimlerin, Selahaddin Eyyubilerin adları anılarak kutsanan mezhepçi bir Türkler Kürt ittifakı rüzgârı hız keserken yüzler daha fazla İsrail’e dönmektedir. Thomas Barrack Ankara’ya üzen açıklamalar yaptığından Rojava’da İsrail’e yüzünü dönmekler “doğru yoldayız” havasına girmektedir. İsrail’in Dürzilere kalkan olması Kürtleri yalnızlatmamalı. Siyonizm hiçbir halka asla bir koruma kalkanı sunmaz, Dürzi halkını da kendi çıkarları için kullanmaktadır. Suriye’nin güneyinde Dürzi bölgesi Süveyde’yi kendi himayesi altına almayı çalışırken kuzeydeki Dürzileri tekdüze-mezhapçı çetelerin asfına terek etmektedir. İsrail, HTS’nin yeni bir etnik temizlik hareketini engellemek bir yana bunu Süveyde’yi

daha fazla kendine bağlamak için fırsat olarak görecektir. Kürtler bundan ders almalı ve asla Siyonist İsrail’e güvenip, bu katliam ve soykırım çetesiyle işbirlikçi yapma lekesini kendi alınlarına sürmemelidir.

Türk işçi ve emekçileri de mevcut iktidarın İsrail karşıtı hamasetine asla kanmamalıdır. Hakan Fidan’ın atıp tutmalarının altı boşdur. Suriye’de ve Batı Asya’da ABD ve İngiliz emperyalizminin himayesinde nüfuz mücadelesine girişen ve petrol peşinde koşanlar İsrail’le asla somut olarak karşı karşıya gelmeyecektir. Ciddi olan, ticareti keser. Ciddi olan, İsrail’e kalkan olan Kürecik üssünü kapatır. Ciddi olan, İsrail’i askerî olarak donatan emperyalist silah şirketleriyle ortaklık kurmaz. Türkiye’deki iktidar İsrail’in düşmanı değil en fazla rakibidir. İsrail’e karşı rekabette tek dayanağı ise ABD ve İngiliz emperyalizmine İsrail’den daha fazla hizmet ederek onun takdirini kazanmaktan ve bu şekilde pastadan daha fazla pay almayı ummaktan ibaretti.

Açılım tiyatrosu daha ne kadar sürecektir bilinmez. Bu açılım tiyatrosu olur da yarın yerini kanlı bir hesaplaşmaya bırakırsa bunun müsebbibi, tiyatrodan figüran olmayı reddettiğimiz ve gerçekleri söylediğimiz için biz olmayacağız. Bu yüzden gerçeği söylemeye ve karşı çıkmaya devam edeceğiz. Şu bilinsin ki sonuçta sorunları ABD’nin himayesinde çözüm arayan, siyasi amaçlarını Amerikan emperyalizminin icazetine bağlayan herkes kaybetmeye mahkûmdur. Hele ki ABD himayesinde bir barış beklentisi sadece bir hayal değil aynı zamanda kanlı bir maceradır. Türkler ve Kürtler birbirinin doğal düşmanı diyen Trump mı getirecek barışı? Açılım masası dağılır, komisyon tiyatrosu perde kapatırsa Türk ve Kürt halklarının boğazlaşmasını “zaten Türkler ve Kürtler yüzlerce yıldır savaşıyor” diyen Trump mı önleyecek? Uyanın uykudan! Dahası var. ABD’nin himayesinde Türk-Kürt ittifakı için yola çıkan kendini İran’la savaşın içinde bulur! ABD’nin himayesinde İran’la savaş demek “12 gün savaş”ında olduğu gibi soykırımı İsrail’le değil, askerî güç dengesini kendi lehine değiştirmek isteyen herkesin ABD’nin kapaısında sıraya girdiği bir süreç yaşıyoruz. Türkiye’deki yarı askerî rejim ABD kendileriyle Kürtler arasında kaldığında eninde sonunda kendilerini destekleyeceğine inanmaktadır. Çünkü hep böyle olmuştur. PYD sadece Suriye’nin doğusunda ABD çıkarlarını muhafaza ederken, Türkiye’nin sömürgeci burjuvazisi, İncirlik, Kürecik gibi üslerle, NATO’ya bağlı kara, hava, deniz güçleriyle, ev sahipliği yap-

tığı Amerikan atom bombalarıyla, ABD’ye Batı Asya’nın tamamında taşeronluk hizmeti verecek bir kapasiteye sahiptir. Diğer tarafta savaşın emperyalist bir görünüm altında, halkların Marksist gelenegün verdiği ad ile sosyal-şovenist eğilimler var. Diğer uça ise enternasyonalist görünüm altında, halkların kardeşliği vurgusu yapan ama Kürt hareketine neredeyse eşitsiz bir destek pozisyonunda olan, bu hareketin ne Türk sömürgeci burjuvazisiyle ne de emperyalizmle girdiği politik ittifakları eleştiren, Öcalan’dan başlayarak hareketin farklı kanatlarının Marksizm’e teorik, politik saldırılarını görmezden gelen ve ittifak politikasını iltihaka döndüren siyasetler yer alıyor.

Yalanla çözüm üretilmez! Emperyalizmin himayesinde onurlu barış inşa edilmez! Çatışma ve savaşın sorumlu su gerçeği söyleyenler değildir!

İki farklı uça görünen bu eğilimler yer yer birbirlerine karşı Kürt sorununa dair yaklaşımları konusunda sert polemikler yürütüyorlar. Ama aslına bakılırsa en önemli konuda buluşuyorlar. Her iki uça da mevcut sürecin bir tür “çözüm süreci” olduğu konusunda hemfikir. Sosyalist solda sadece Devrimci İşçi Partisi bu sürecin, Kürt sorununun çözümünüyle ilgili olmadığını, sömürgeci burjuvazinin Kürt bölgelerine yönelik yayılmacı çıkarlarına dayandığını söyleyerek süreci bir “petrol açılımı” olarak tanımlıyor. Meselenin özünde Kürt sorununun çözümü değil emperyalizmin icazetile Türkiye’nin Kürt bölgelerini himaye ederek, sömürgeci burjuvazinin bu bölgelerdeki enerji kaynaklarını kontrol etme çabası vardır.

Bu konuda sol hareketteki aymazlık gerçekten şaşırtıcı. Çünkü Devrimci İşçi Partisi’nin analizlerine kulak asmasalar dahi sürece dair iktidar kanadının açıklamaları ortadadır. Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde bu sürecin Kürt sorununun çözümü ile ilgili olmadığını defalarca söylemişlerdir. Misak-ı Milli sınırlarının aymazlıkta geçmez. Bunun için ihtiyaç duyduğumuz güç her milletten memlekettten emekçi ve yoksul halklardadır. Türk ve Kürt emekçileri emperyalistlerden, sömürgecilerden, işbirlikçilerden medet ummayı bırakın, kardeşimizin elini tutun ve asla bırakmayın!

Solda sosyal şovenizme sapanlar ve Kürt hareketinin kuyruğuna takılanlar nasıl ve nerede buluşuyor?

Türkiye sosyalist hareketinde Kürt sorunu bağlamında iki karşıt uça iki yanlış tutum var. Bir uça, anti-emperyalist bir görüntü altında yurtseverlik vurgusu yapan ama Türk milletçiliğine yakınsayan, Kürt sorununu küçümseyen ve Kürt halkının taleplerini görmezden gelen, sömürgeci bakış açısını soldan tekrarlayan, devrimci Marksist gelenegün verdiği ad ile sosyal-şovenist eğilimler var. Diğer uça ise enternasyonalist görünüm altında, halkların kardeşliği vurgusu yapan ama Kürt hareketine neredeyse eşitsiz bir destek pozisyonunda olan, bu hareketin ne Türk sömürgeci burjuvazisiyle ne de emperyalizmle girdiği politik ittifakları eleştiren, Öcalan’dan başlayarak hareketin farklı kanatlarının Marksizm’e teorik, politik saldırılarını görmezden gelen ve ittifak politikasını iltihaka döndüren siyasetler yer alıyor.

İki farklı uça görünen bu eğilimler yer yer birbirlerine karşı Kürt sorununa dair yaklaşımları konusunda sert polemikler yürütüyorlar. Ama aslına bakılırsa en önemli konuda buluşuyorlar. Her iki uça da mevcut sürecin bir tür “çözüm süreci” olduğu konusunda hemfikir. Sosyalist solda sadece Devrimci İşçi Partisi bu sürecin, Kürt sorununun çözümünüyle ilgili olmadığını, sömürgeci burjuvazinin Kürt bölgelerine yönelik yayılmacı çıkarlarına dayandığını söyleyerek süreci bir “petrol açılımı” olarak tanımlıyor. Meselenin özünde Kürt sorununun çözümü değil emperyalizmin icazetile Türkiye’nin Kürt bölgelerini himaye ederek, sömürgeci burjuvazinin bu bölgelerdeki enerji kaynaklarını kontrol etme çabası vardır.

Bu konuda sol hareketteki aymazlık gerçekten şaşırtıcı. Çünkü Devrimci İşçi Partisi’nin analizlerine kulak asmasalar dahi sürece dair iktidar kanadının açıklamaları ortadadır. Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde bu sürecin Kürt sorununun çözümü ile ilgili olmadığını defalarca söylemişlerdir. Misak-ı Milli sınırlarının aymazlıkta geçmez. Bunun için ihtiyaç duyduğumuz güç her milletten memlekettten emekçi ve yoksul halklardadır. Türk ve Kürt emekçileri emperyalistlerden, sömürgecilerden, işbirlikçilerden medet ummayı bırakın, kardeşimizin elini tutun ve asla bırakmayın!

Bu konuda sol hareketteki aymazlık gerçekten şaşırtıcı. Çünkü Devrimci İşçi Partisi’nin analizlerine kulak asmasalar dahi sürece dair iktidar kanadının açıklamaları ortadadır. Hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde bu sürecin Kürt sorununun çözümü ile ilgili olmadığını defalarca söylemişlerdir. Misak-ı Milli sınırlarının aymazlıkta geçmez. Bunun için ihtiyaç duyduğumuz güç her milletten memlekettten emekçi ve yoksul halklardadır. Türk ve Kürt emekçileri emperyalistlerden, sömürgecilerden, işbirlikçilerden medet ummayı bırakın, kardeşimizin elini tutun ve asla bırakmayın!

Dahası var. Kürt sorunu

başlamına yerleştiren ve Türkiye burjuvazisine Kürtlerin desteğini vadeden de odur. Kürt hareketinin kuyruğuna takılmış olanlar iktidara yönelik eleştirel olsalar dahi ne olursa olsun bu sürece katkı sunmak gerektiğini savunuyorlar. Örneğin Emek Partisi (EMEP) ve Türkiye İşçi Partisi (TİP) bu doğrultuda mecliste oluşturulan komisyona katıldılar. Dahası süreci genel olarak olumlu buldukları için MIT ve TSK’nın sunum yapacağı toplantıların gizli tutulmasına onay verdiler. Bu toplantıda gizli saklı bir şey konuşulacağı yoktu ve konuşulmadı da zaten! Ama sosyalistler verdikleri evet oyu ile istibdadın “millî mabakat” tiyatrosunun figüranları oldular. Kürt hareketi ve onun kuyruğuna takılarak siyaset yürüten sol öyle bir aymazlık içinde ki yüzlerine defalarca “biz Kürt sorununu çözümüyle falan ilgilenmiyoruz” dendiği halde “bakmayın öyle dediklerine aslında onların da gönlü var bu işe” havasındalar.

Öbür uça yer alan sosyal-şovenist eğilimin başını ise Türkiye Komünist Partisi (TKP) çekiyor. TKP diğer uça görünse de onlar da aynı havadalar. TKP yayımladığı bir bildiriye diyor ki: “Yıllar boyunca PKK ve bir kısım ‘sol’, ‘Kürt sorunu çözülsün bu ülkenin bütün sorunları çözülür’ diyordu. Bir süredir iktidar da aynısını söylüyor. ‘Kürt sorunu’ demiyor belki ama adı hâlâ konamayan bir süreç, her şeyin anahtarı hâline geldi.” TKP de aynı değerleri gibi iktidar kanadının “Kürt sorunu demiyorlar ama” diyerek aslında sürecin Kürt sorunu ile ilgili olduğunu söyleyip bu sürecin her şeyin anahtarı haline getirilmesinden şikâyet ediyor. İşte aslında tam da bu yüzden TKP en başından itibaren adı konamayan bu sürece hiçbir zaman açıkça karşı çıkmadı. Çünkü tıpkı iktidar gibi onlar da Kürt sorununu PKK ile özdeşleştiriyorlar ve PKK’nın silah bırakmasını bu sorunun çözümü ile eş tutuyorlar. Bu anlamda da defalarca bu gelişmeyi olumlu bulduklarını açıkladılar.

Dahası var. Kürt sorunu

konusunda da TKP, PKK lideri Öcalan’la aynı noktada buluşuyor. Bu noktada Öcalan’ın dilinde, Kürt sorununun büyük oranda çözüldüğü ve PKK’yı anlam yoksunluğuna sürüklenmesi iken, TKP açıklamalarında ise “her şeyin üzerinde ve diğer sorunlardan ayrı bir Kürt sorunu yoktur” ifadesiyle karışımza çıkıyor. Öcalan’ın verdiği siyasal sonuç “devletle bütünleşme” iken TKP de bu konuda düzenlediği imza kampanyasıyla alışılmış şekilde aydınları, sendikacıları da aşarak devletin emekli general ve amiralleriyle buluşuyor. Bu buluşmanın motivasyonu ideolojik değil siyasetlidir. Kürt hareketi ve onun kuyruğuna takılan sol, postmodernist kimlik politikası yolundan gitmiş, TKP ve benzerleri yurtsever-milliyetçi bir hattan yürümüş, sonunda her iki yol da sömürgeci burjuvazinin yayılmacı politikasına çıkmıştır. Her iki uça onlar da dün Özal’ın “bir koyup üç almak” politikasının yeni sürümünü açıkça karşısına alamyor. Çünkü sürece siyaseten angaje olan Kürt hareketi, bu sürecin temel motivasyonu olan bu yayılmacı politikaları da haliyle reddetmemektedir. TKP Merkez Komitesi ise böyle bir eleştiriyi girişirse Musul-Kerkük hayallerini asla terk etmemiş olan Kemalist general ve amirallerle buluşamayacağını bilecek kadar bilinçlidir.

Sosyalist solun büyük kısmı bir yanda sosyal-şovenizmin diğer tarafta kuyrukcu bir kimlik politikasının izinden düzen siyasetiyle buluşurken “petrol açılımı” tam gaz devam ediyor, Kürt sorunu ise bu petrol açılımından hiçbir çıkarı olmayan Kürt işçileri, emekçileri ve yoksul köylülerinin nezdinde tüm çözümsüzlüğü ile olduğu yerde duruyor. Kürt halkının yaşadığı haline getirilmesinden şikâyet ediyor. İşte aslında tam da bu yüzden TKP en başından itibaren adı konamayan bu sürece hiçbir zaman açıkça karşı çıkmadı. Çünkü tıpkı iktidar gibi onlar da Kürt sorununu PKK ile özdeşleştiriyorlar ve PKK’nın silah bırakmasını bu sorunun çözümü ile eş tutuyorlar. Bu anlamda da defalarca bu gelişmeyi olumlu bulduklarını açıkladılar.

Dahası var. Kürt sorunu

Levent Dölek

İşçinin tek sorumluluğu evde ekmek bekleyenleredir! Yapacağı fedakârlık sadece iş aş hürriyet içindir!

Toplu sözleşmelerde ve her türlü ücret zammı pazarlığında patron tarafı işçilerden ekonominin, sektörün, şirketin durumunu gözetmelerini ister, patron temsilcileri neredeyse gözleri buğulu kara tablolar çizer ve iş her zaman işçiden fedakârlık talep edilmesiyse sonuçlanır. Açık ve net! Üretim toplumun ihtiyaçları için değil de bir avuç patronun kârı için yapıldığı bu düzende işçinin ekonominin de, sektörün de, şirketin de durumunu gözetmek diye bir görevi ve sorumluluğu yoktur. Böyle bir ahlaki yükümlülüğü de söz konusu değildir. İşçinin çalışmaktaki gayesi evine ekmek götürmektir. Varsa bir sorumluluğu o da evdekileridir. Bu durumda işçilerin gözeticeği durum çarşıda pazarda artan fiyatlar, arşa çıkan kiralr, eğitim ve sağlık masraflarıdır.

Ekonominin genel durumunun hiç önemi yok değildir elbette. Ama bu sadece işçinin mücadeledeki pazarlık gücüyle alakalıdır. İşçi üretimin canlı olduğu dönemde üretimden gelen gücünü kullanarak daha çok kazanım elde edebilir. Tersi durumda ise işçilerin rekabet gücü görece olarak azalır. Ama bu bizim mücadele stratejimizle ilgilidir, hangi yolu izleyeceğimiz, hangi eylemi hangi sertlikle uygulayacağımız bizi ilgilendirir. Hiçbir koşul ve şart altında işçilerin, patronların buğulu gözlemlerinden etkilenip de haklarından vazgeçmesi beklenemez. Zaten patronlar da fedakârlık falan istememektedir aslında. Düpedüz tehdit ederler. Ya sefalet mahkûm olur, açlığa talim edersiniz ya da kapıyı gösteririz demektedirler.

4 Eylül günü MESS grup sözleşmesinde iki taslak açıklandı. Birini Türk Metal Genel Başkanı Uysal Altundağ, diğerini DISK Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Özkan Atar açıkladı. Bunlardan sadece biri metal işçisinin taslağı idi. O da Birleşik Metal-İş’in açıkladığı taslak. Bunu Birleşik Metal-İş Türk Metal’den 23 puan daha fazla zam istedi diye söylemiyoruz. Esas mesele başka. Özkan Atar açıklamasında ayrıntılı şekilde açıklık sınırının 25 bini geçtiği, yoksulluk sınırının 90 bine dayandığı koşullarda işçilerin yaşadığı geçim sıkıntısından, fahiş kira artışlarından, TÜİK’in enflasyon rakamlarını manipüle etmesi dolayısıyla yaşanan kayıplardan, vergi yükünün ağırlığından bahsederek taleplerini gerekçelendirdi. Uysal Altundağ ise daha önce hiç görülmedik seviyede bir dalkavukluk gösterisi, alkışlar, sloganlar ve tezahüratlar eşliğinde zorlukla yapabildiği konuşmasında tek kelimeyle bunlara değinmedi. Sadece rakamları açıkladı. Salondaki dalkavukluk soovuyla konuşması kesilmeseydi tüm konuşma en fazla 2-3 dakika sürecekti.

Uysal Altundağ’ın tepki çekeceğini bildiği taslak için gerekçesini “ayakları yere basan taslak” ifadesiyle sundu. Ayakları yere basmaktan kasıt gerçekçi olmak ise söz konusu rakamların işçinin gerçeği ile uzaktan yakından alakası yoktur. Bir de “İşçilere sorduk, hiçbir yerde olmayan sendikal demokrasiyi iştettik” diye palavra sıkıyor. Bırakın işçiyi sormayı Türk-İş’in resmî açıklamalarına dahi baksalar, Türk-İş’in ortalama meyve sebze fiyatları artış oranını yüzde 82 olarak açıkladığı bir ortamda ar eder, taslaklarını dürer ceplerine koyup giderlerdi. Ama bu taslak işçinin değil MESS’in taslağıydı. Türk Metal, işçinin temsilcisi olarak değil MESS’in işçiler arasındaki ajamı olarak o taslağı açıklıyordu. Uysal Altundağ, Ergün Atalayların Ali Yalçınların oynadığı oyunu tamamlamak için kürsüye çıkmıştı.

Geçtiğimiz yıl bu zamanlarda Türk-İş “geçinemiyoruz zordayız” sloganıyla mitingler yapıyordu. Bu mitingler en sonunda 100 binden fazla işçinin Ankara’da toplandığı bir büyük gösteriye kadar varmıştı. İşçi sınıfı bir büyük gövde gösterisi yapıyordu ama Türk-İş bürokrasisinin amacı geçinebilecek ücretler için bu gücü arkasına almak değil bu gücün gazını almaktı. Çünkü Mehmet Şimşek (namıdiğer İngiliz Mehmet) enflasyonla mücadelenin yükünü işçiyi yıkmak için Orta Vadeli Program’daki hedeflenen enflasyona göre yani yüzde 16-26 arasında zam yapılmasını dayatıyordu. Nitekim 2025’e yüzde 30 asgari ücret zammı ile girdik. Bu zam TÜİK’in makyajlanmış 2024 yılı gerçekleşen enflasyonunun yani yüzde 44,38’in dahi çok altındaydı. ENAG ise 2024 enflasyonunu yüzde 83,40 olarak açıkladı.

İşçi sınıfı geçim zorluğunu daha da ağır yaşarken Temmuz’da ara zam beklentisi de gerçekleşmedi. Türk-İş yönetimi gaz alma faaliyetinden direkt satış moduna geçti ve kamu işçilerine yüzde 24+11’lik sefalet dayatmasını sineye çekti. Peşinden Memur-Sen ve Türkiye Kamu-Sen’in nezaretinde kamu emekçilerine yüzde 11+7’lik dayatma geldi. Açıkça işbirlikçi sendika yönetimleri, işçinin taleplerinin değil İngiliz Mehmet’in işçi emekçi düşmanı Orta Vadeli Programı’nın gereğini yaptı. Zamlar bu şekilde OVP’nin hedeflenen enflasyonuna doğru çekilirken peki enflasyon ne oldu? Yaza girilirken TÜİK’in makyajlı rakamlarıyla bile OVP hedefini zaten aşmış olan enflasyon, Ağustos itibarıyla yüzde 30’u da yani yılıbaşında asgari ücrete yapılan zammı da geçti.

Şimdi sırada son büyük muharebe var. O da Türkiye sanayisinin kalbinde 150 binden fazla metal işçisinin MESS’le hesaplaşması. Asgari ücrette ve kamu işçilerinin sözleşmesinde Türk-İş’in, kamu emekçilerinin sözleşmesinde Memur-Sen’in oynadığı role şimdi de Türk Metal sonyumüş halde. Türk Metal daha taslakla zam talebini ortalama yüzde 35’e çekerek en baştan beyaz bayrağı çekti. Ama son sözü metal işçisi söyleyecek. Hangi sendika üyesi olursa olsun metal işçisinin nezdinde Türk Metal’in taslağı açıklandığı gibi çok olmuştur. Ortada tek taslak vardır o da Birleşik Metal’in açıkladığı taslak. Tüm metal işçileri ayrı gayrı demeden bu taslağa sahip çıkmalıdır. Kimin ayakları yere basıyor kimin ayakları yerden kesiliyor Nazım’ın dizelerindeki gibi metal işçisi bir safak vakti karanlığın kenarından onlar ağır ellerini toprağa basıp doğruldukları zaman belli olacak.

Cephe gerisinde CHP'ye operasyon

İstibdad rejimi yargı eliyle yeni bir siyasi operasyona imza atarak İstanbul 45. Asliye Hukuk Mahkemesi aracılığı ile CHP'nin 2023'teki İstanbul İl Kongresi'ni fiilen iptal etti. Mahkeme, kongrede seçilen İl Başkanı Özgür Çelik'i, il yönetim ve disiplin kurulların, aynı kongrede seçilen 196 üst kurul delegesini görevden uzaklaştırdı. Tüm bu görevden almalara mahkeme tarafından bir ara karar olarak ve tedbiren alındı. Bu kararların 15 Eylül'de görülecek olan CHP'nin Büyük Kurultay davasını etkilime amacı taşıdığı anlaşılıyor. Üst kurul delegelerinin görevden alınması direkt bir sonuç doğurmasa da Ankara'da görülecek mahkemenin üzerinde “mutlak butlan” kararı alınması için ek bir baskı unsuru olacak. Zira büyük kurultayın en çok delegasyonu 196 sayısı ile İstanbul'a ait.

Önce İstanbul sonra Genel Merkez: Mutlak butlana ön hazırlık

Mahkemenin alalecele ve tedbiren bu kararları almasının siyasi operasyon saikliri dışında hiçbir izahı yoktur. AKP'li Adalet Bakanı Yılmaz Tunç yaptığı açıklamada mahkeme tarafından verilen ara kararın “yargılama süreci boyunca doğabilecek telafisi güç zararların önlenmesine yönelik ihtiyati tedbir niteliğinde” olduğunu söyledi. Oysa tam tersine bu ara kararın doğrudan CHP'nin İstanbul İl Teşkilatı'nı yeniden düzenleyecek ve dahası Büyük Kurultay davasına etki ederek, CHP'ye telafisi mümkün olmayan zararlar vermeyi amaçladığı görülmektedir.

Zamanlamanın 15 Eylül'de görülecek Büyük Kurultay davasının öncesine denk getirilmesi manidardır. CHP Büyük Kurultayı ile ilgili mutlak butlan kararının Temmuz başında alınması muhtemel iken bu karar Eylül ayına ertelenmişti. Geçen zaman zarfında bu dava, CHP yönetiminin istibdadın siyasi çizgisine uyum sağlaması için bir baskı unsuru olarak kullanıldı. CHP'nin mecliste kurulan açılım komisyonuna katılması, belediyelere yönelik operasyonların bir süreliğine hız kesmesi ve bazı tahliyelerin olması bir pazarlık sürecinin yürüdüğüne işaret ediyordu. Özgür Özel'in deyiimiyle “AKP ile yürütülen arka kapı diplomasisi” İstanbul'a kayıym atanması engellemiştir ve Özgür Özel parti içinde Eylül'deki dava için de “mutlak butlan kararı çıkarılsın bileklerini keserim” diyecek kadar bu arka kapı diplomasisine güvenmekteydi. Şimdi belli ki istibdad cephesi ya bu pazarlık sürecini bitirmekte ya da masaya yeni kozlar sürmektedir.

AKP ile arka kapı diplomasisi de Bahçeli ile flört de işe yaramadı!

Son süreçte özellikle açılım sürecinin çıkmaza sürüklenmesi Cumhuriyet İttifakı içinde bir dizi gerilimi tetikledi. İstibdad cephesinin iç hesaplaşmalarının ürünü olduğu anlaşılan bir dizi yargı operasyonu (Rezan Epözdemir davası dolayısıyla bazı AKP'lilerin Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı savcı üzerinde baskı kurmakla suçlaması, İBB davasındaki bir itirazcının susturulması için kiralık katil olarak tutulduğu iddia edilen suç örgütü lideri Selahattin Yılmaz'a Bahçeli'nin “ülküdaşım” diyerek sahip çıkması gibi) yaşandı. CHP ve Özgür Özel, MHP ve Devlet Bahçeli'ye yakınlaşarak bu durumdan yararlanma yoluna gitti. Özel yakınlaşma çabalarına, Bahçeli'den karşılık bulamadı. Tam tersine Bahçeli'den bir dolu hakaret işitti. Özel buna rağmen “Özgür'üm sana söylüyorum, ittifak ortajım sen anladıyor” diyerek kendince Cumhuriyet İttifakı'nın içinde gördüğü çatlağı derinleştirmeye çalıştı.

Sonuçta istibdad cephesinin içindeki çizgiler hatta çatışmalar artık gizlenemeyecek boyutlarda tezahür etmektedir. Bu çelişki ve çatışmaların bir unsuru da Ankara ve İstanbul'daki Cumhuriyet Başsavcılıklarının siyasi davalardaki tutum farklılığında olduğu söylenmektedir. Özgür Özel haklı olarak son mahkeme kararıyla ilgili olarak, İstanbul mahkemesinin yetkisiz olduğundan, siyasi partilerin yasa gereği Genel Merkezlerinin Ankara'da bulunması ve il yönetimlerinin ayrı bir tüzel kişiliğinin olmaması dolayısıyla partilerle ilgili davaların Ankara mahkemesinde görülmesi gerektiğinden dem vurmaktadır. Son davanın de “mutlak butlan kararı çıkarılsın bileklerini keserim” diyecek kadar bu arka kapı diplomasisine güvenmekteydi. Şimdi belli ki istibdad cephesi ya bu pazarlık sürecini bitirmekte ya da masaya yeni kozlar sürmektedir.

Akın Gürlek'in etkin olduğunu iddia etmektedir. Özgür Özel'in yorum ve eleştirileri haklıdır ancak istibdadın iç çelişkilerinin de taraflardan birinden medet umma tutumu boşunadır.

Yarıaskeri rejimin cephe gerisini sağlamlaştırmaya operasyonu

Nitekim CHP tam bir düzen partisinin refleksleriyle süreci yürütürken, içinden kendine müttefik aradığı istibdad rejiminin yargı duvarına çarpmaktadır. CHP aklınca Cumhuriyet İttifakı'ndan MHP'yi yanına çekmeye çalışırken, Cumhuriyet İttifakı CHP'nin içinden Gürsel Tekin gibi bir eski tüfeği, CHP İstanbul İl Başkanlığı'na kayıym olarak atayarak CHP'nin kalbine bıçağı sokmuştur. İstanbul'da CHP'ye bu operasyon yapıldıktan adı Genel Merkez'e kayıym olarak atananca kişi olarak geçen eski CHP Genel Başkanlarından Hikmet Çetin'in Ankara'da Devlet Bahçeli'ye özel bir ziyaret yapıp sosyal medyadan paylaşması da herhalde tesadüf değildir. Yakında kokusu çıkacaktır. Sonuçta tek arka kapı diplomasisi yürütenin Özgür Özel olmadığı açıktır. İstibdadın CHP'nin arka kapısında pek çok dolaplar çevirdiği ve pek çok CHP'liyi kendisine angaje ettiği bellidir. İstibdad cephesinin eski Genel Başkanlar dahil olmak üzere hatırı sayılır miktarda CHP'liyi angaje etmesini, bu insanların karaktersiz, hain vb. olmasıyla açıklamak çocukça olur. Tarih-sel ve yapısal olarak CHP'nin içinde ne AKP'nin ne de MHP'nin nazi geçer. Ama devletin silahı çekirdeğinin bu düzzen partisinin kılcal damarlarına uzanan köklü ilişkilere sahip olduğu unutulmamalıdır. Yılların CHP duayeni Gürsel Tekin İstanbul'a, Kılıçdaroğlu Genel Merkez'e kayıym olmayı hazırlar ve nazır oluyorsa, CHP'ye operasyon yapıldığı gün eski Genel Başkan Hikmet Çetin Devlet Bahçeli ile el ele pozlar veriyor-sa bunların koltuk sevdasından başka motivasyonları vardır.

CHP'ye son yargı operasyonu

İstanbul Disiplin Kurulu'nun görevden alındığı bir durumda ihraç kararını halen görevde olan Merkez Disiplin Kurulu almıştır. 15 Eylül'de Büyük Kurultay için mutlak butlan kararı alınırsa Merkez Disiplin Kurulu görevden alınmış olacağı için Özgür Özel'in benzer bir hamle yapması mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla istibdad cephesi son hamlesiyle CHP'yi bir iç çatışma ortamına sürüklemektedir. Bu çatışma ortamı fiili ve fiziki boyutlar da alabilir ve olası bir mutlak butlan kararı sonrası bu sefer Merkez Disiplin Kurulu'nu eline alacak olan Kemal Kılıçdaroğlu ekibinin partiden ihraçlara girişmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Özgür Özel, parti içindeki bu kavgayı, parti dışında tüm muhalefeti arkasına alarak aşmayı hedefliyor. Bu bağlamda Halk TV röportajında daha önceden planlanmış Zeytinburnu mitingine çağrı yapmış ve eylemlerin devam edeceğini belirtmiştir. Bir aşamada “dağılmamak üzere toplanma”, “farklı alanlarda aynı anda toplanma” gibi 19 Mart sürecindekinden daha radikal bir seferberlik içine girebileceklerinin sinyalini vermiştir. 19 Mart sürecinde eline bayrağı alıp Özgür Özel nereye çağırırsa giden sosyalist parti ve örgütlerin yine aynı tutum içinde olacağı görülüyor. Oysa daha önce kitle seferberliğini istibdad ile arka kapı diplomasisi yürütürken koz olarak kullanmış olan CHP'nin yarin da aynı şeyi yapacağı bellidir.

CHP'ye yapılan siyasi operasyonun istibdad rejiminin, CHP'den tamamen ayrı ve bağımsız olarak tüm işçi sınıfı ve emekçi halkın temel hak ve hürriyetlerini tehdit eden bir saldırı olduğu açıktır. Bu süreçte sadece CHP zarar görmeyecektir. İstibdadın CHP'ye yönelik operasyonları, işçi sınıfının tarihsel kazanımları olarak görülmesi gereken temel hak ve hürriyetlerin gasbedildiği bir baskı sürecini beraberinde getirmektedir. Bu baskıdan istibdada karşı iş, aş, hürriyet isteyen herkes nasibini almaktadır ve olacaktır. Dolayısıyla CHP'nin düzen partisi olmasından gelen gerici tutumlarına ve tutarsızlıklarına rağmen istibdadın saldırıları teşhir edilmeli ve reddedilmelidir. Ancak CHP'nin burjuva karakterli gericiliği ve düzen partisi olmaktan gelen tutarsızlıkları partinin (ve bu partinin herhangi bir fraksiyonunun) önderliğinde verilemeyeceğini göstermektedir.

CHP'ye yapılan hukuksuz, keyfi ve gayrimeşru bir istibdad operasyonudur! CHP'nin yolu ise istibdadı yenmenin değil onunla anlaşmanın yoludur!

CHP'nin son operasyonuna karşı aldığı kararları Halk TV'de duyuran Özgür Özel, mahkeme kararını tanımadıklarını, İstanbul İl Başkanı Özgür Çelik'in ve diğer yöneticilerin görevlerinin başında olduğunu ve seçilmemiş hiç kimseyi partiden çıkarmayacaklarını açıkladı. Bu doğrultuda da kayıym düzeni kabul ettiğini açıklayan Gürsel Tekin'i partiden ihraç ettiklerini duyurdu. Ve gelecekte de başkaları kayıym görevini kabul ederse onları da ihraç edeceklerini belirtti. Bu yaklaşan Büyük Kurultay davasında “mutlak butlan” kararı alınırsa Kemal Kılıçdaroğlu'nun da partiden ihraç edileceğine yönelik bir ima idi. Gürsel Tekin'in tedbirli şekilde ihracının usule uygunluğu tartışılmalı ise de,

Filistin'de son durum: 64 bin ölü, yüzbinlerce yaralı, yıkılmış kentler, Siyonizme ve emperyalizme asla teslim olmayan bir halk!

Gazze'de sürmekte olan Siyonist soykırımın sonucu olarak, geçtiğimiz ayın son günleri itibarıyla Siyonistler tarafından katledilen Filistinlilerin sayısı 64 bine yaklaştı, yaralı sayısı en az 160 bin, Gazze Şeridi'ndeki çoğu yerleşim biriminde binaların ve tarım alanlarının tamamına yakını İsrail tarafından yok edildi.

Siyonist soykırım tüm hızıyla sürerken İsrail hükümeti Ağustos ayında yaptığı açıklamada Gazze Şeridi'nin kuzeyini kalıcı olarak işgal edeceğini duyurdu. Bu arada Trump'ın Gazze için tasarladığı imha planı ile ilgili yeni ayrıntılar da basına yansıyor. Yani ABD emperyalizmi ve Siyonist İsrail, etnik arındırma ve soykırımda son aşamaya girmiş bulunuyor.

Öte yandan Gazze'deki Filistinliler soykırımı İsrail'in insanlık dışı uygulamalarının bir sonucu olarak büyük bir açıklık hehikesi ile karşı karşıyalar. İsrail hükümetinin yalan beyanlarının aksine Gazze, orada yaşayanlar için bir cehennem dönmüş durumda. Tüm altyapı ve geçim olanakları yok edilmiş olan Gazze-lilere dünyanın farklı yerlerinden gönderilen gıda yardımları ve sağlık malzemelerinin ulaştırılması İsrail tarafından sistematik olarak engelle-

niyor. Bu durum özellikle çocuklar, yaşlılar ve hastalar arasında ölüm vakalarının hızla artması sonucunu doğuruyor. Şimdiye kadar aşıktan ölenlerin sayısı 322 ve bu sayının hızla artması bekleniyor. Tüm bunlara ek olarak, Siyonist soykırımın başından bu yana belgeleyerek Filistin halkının haklarının müdafaası yolunda çok önemli bir görevi ifa eden basın emekçileri de İsrail tarafından hedef alınıyor. 25 Ağustos günü Gazze'deki Nasr Hastanesi'ni vuran İsrail, ilk saldırısını takiben ikinci bir saldırı yaparak yaralılara müdahale eden sağlık emekçilerini ve gazetecileri katletti. Netanyahu göstermelik bir açıklama ile bunun bir kaza olduğunu söylerken, İbranice basın organlarında İsrail makamları katlettikleri gazetecilerin aslında Hamaslı olduğunu iddia ediyordu.

Yıldızlık yok!

Fakat bu tablo Filistin halkını ve onun gerçek dostlarını yıldırmıyor. Filistin direnişi teslim olmayı aklından bile geçirmiyor. İsrail ordusunun Gazze'nin kuzeyini kalıcı olarak işgal etmek üzere gönderdiği ilk birlikler Filistin direniş örgütlerinden Hamas'a bağlı militanlar tarafından pusuya düşürüldü. En az dört

İsrail askeri öldürülürken, çok sayıda askerin yaralandığı ve bazı İsrailli askerlerin de esir alındığı biliniyor. İsrail tüm Siyonistler için büyük bir moral bozukluğuna yol açan bu rezaleti unutturup işgalci askerlerine moral vermek ve soykırımı hükümetini içeride rahatlatmak için Hamas sözcüsü Ebu Ubeyde'ye yönelik bir suikast girişiminde bulundu. Ebu Ubeyde'nin ölümü gazetemiz yayına hazırlanırken Hamas tarafın-

rail ile doğrudan savaşıyor, Filistin direniş örgütlerini teçhiz ediyor. Bu desteğin sonucunda defalarca İsrail tarafından hedef alındılar. Son olarak Yemen'deki Ensarullah hareketi İsrail tarafından tekrar hedef alındı ve hareketin kurduğu Yemen hükümetinin üyeleri, Yemen Başbakanı da dahil olmak üzere İsrail tarafından katledildi. Ensarullah'ın buna yanıtı, İsrail'e daha fazla saldırı yapacaklarını söylemek oldu.

Filistin'e yönelik uluslararası destek de artıyor. Dünyanın dört bir yanında süren ve hükümetlere İsrail ile ilişkileri kesme çağrısı yapan eylemlere ek olarak, Gazze'ye insani yardım malzemesi götürmek üzere yola çıkan gemilere 20 gemiden oluşan Sumud filosu eklendi. Barcelona'dan yola çıkan gemiler İsrail ablukasını delip Gazze'ye yardım ulaştırmayı hedefliyor. Mürettebatı arasında dünyaca tanınan isimlerin de bulunduğu Sumud'un amacı İsrail ablukasını kırarak Gazze'ye ilaç ve gıda ulaştırabilmek.

Filistin halkının ırışkadan dostları!

İsrail'e yönelik adımlar atan Filistin dostları listesinde değil de, İsrail'e ABD ile arayı bozmaya-

dan henüz teyit edilmemişti. Bu suikastların etkisiz olduğu söylenemez, ama Gassan Kenefani'den bugüne İsrail'in Filistin direnişinin önemli isimlerine yaptığı suikastların direniş örgütlerine bir adım dahi geri adım attıramadığı da ortada.

Öte yandan, İran uzun süredir İsrail ile gerçek bir çelişki yaşayan tek önemli güç olmayı sürdürüyor. Gerek kendisi gerek müttefikleri İs-

İkinci İntifada'dan El Aksa Tûfânı'na Filistin halkının mücadelesi sürüyor!

Bundan 25 yıl önce 28 Eylül'de başlayan İkinci İntifada, Filistin halkının Siyonist İsrail sömürgeciliğine karşı direnişinin sembollerinden biri oldu. Bu ikincisinden 13 yıl önce başlayan Birinci İntifada ile birlikte düşünüldüğünde, Arapça'da ayaklanma anlamına gelen intifada kelimesi bugün Arap halklarının mücadele tarihinde Filistin direnişiyle özdeşleşmiş bulunuyor.

Birinci İntifada, 1987'de İsrail'in artan baskılarına, katliamlarına ve sürgünlerine karşı Filistin halkının grevlerle, boykotlarla topyekûn direnişe geçmesiyle başlamıştı. Ayaga kalkan Filistin halkı, Siyonist İsrail'in Filistin halkını bastırma girişimini boşa düşürmüştü. Kitlesele grevler, boykotlar düzenlenmiş, Siyonist ordunun tankına tüfetine karşı barikatlarda, sokaklarda taşlar ve molotoflarla Filistin halkı hürriyetini savunmuştu.

Birinci İntifada'nın sönmülmesi Filistin yönetiminin ihanetiyle oldu!

Filistin halkının bu ayaklanmasını askeri yöntemlerle bastırmaya Siyonistler, bunu ancak Filistin halkının en büyük örgütü El-Fetih ve lideri Arafat'ın ihaneti sayesinde başarabildiler. Arafat, 1988'de Filistin halkı hâlâ sokaklardayken iki devletli çözümü kabul ederek İsrail devletini tanıdı. 1993'te yapılan

Oslo Görüşmeleri ile birlikte Filistin önderliğinin İsrail ile anlaşması sonucunda intifada geri çekildi. Ancak İsrail'in işgalci karakterinin ve Filistin'i yok etme emellerinin herhangi bir anlaşma ile değişmeyeceği Oslo Görüşmeleri'nden çok kısa bir süre sonra görüldü. Görüşmelerden sonra Filistin halkı topraklarını geri dönemedi, aksine topraklarının daha da büyük bir kısmı işgal edildi.

İkinci İntifada'nın inancı ve gücü bugün de Filistin halkına yol gösteriyor!

7 Ekim 2023'te Filistin halkı Siyonist İsrail'e karşı tekrardan ayaga kalktığında İntifada'ların ruhuyla hareket geçiyordu. Filistin direniş örgütlerinin yürüttüğü askeri harekât sonucunda Filistinli militanlar, Filistinlilerin 1948'de kovuldukları ve Siyonistlerce işgal edilmiş bulunan topraklarına ayak bastı ve düşmana kan kusturdu. Birinci İntifada'da düşman tanklarına karşı taşlarla savaştan, İkinci İntifada'da ölümün her türüsüne karşı direniş örgütleri saflarında savaşa korkusuzca atılan bir halk, bir kez daha dünyanın en güçlü emperyalistlerinin donattığı bir orduya karşı intifada ruhuyla kahramanca savaştı, hâlâ da savaşıyor.

İntifada ruhu bugün halen Filistinli gençlerin topraklarına dönüş azmini harlıyor. Filistin halkının dostlarının da Siyonizmi ve emperyalizmi alaşağı etme azmini! Tüm dünyada da öğrenciler, emekçi halk İsrail'in saldırganlığına karşı Filistin halkına omuz verdi, işbirlikçilere ve emperyalistlere karşı uzun zamandır görülmemiş bir hareket başladı. İsrail rejiminin işgalini ve soykırımını durdurmanın yolunu Filistin halkının İntifada'ları bizlere gösterdi ve bize hâlâ ışık tutmaya devam ediyor. Filistin'deki ve bölgemizdeki bütün halkların barış içerisinde yaşamasının yegâne koşulu İsrail devleti yıkılana ve bu Siyonist terör bitene kadar mücadeleyi sürdürmektir.

Devrimci Marksizm'in 60. sayısı İran'dan postmodernizme kadar çarpıcı yazılarla raflarda!

Türkiye'de devrimci teorinin en önemli kanallarından biri olarak kendini kanıtlayan *Devrimci Marksizm* dergisi, 60. sayısına ulaştı. Bu sayı da alışageldiği üzere, çarpıcı ve ufuk açıcı yazılarla dolu.

Sayının başında, İsrail Siyonizminin ve daha sonra ABD emperyalizminin İran'a karşı yürüttüğü savaşa dair Devrimci İşçi Partisi'nin iki bildirisi yer alıyor. Bu bildiriler, Türkiye ve dünya solunun önemli bir kısmının takındığı “ne İran ne İsrail” şeklindeki ortayolcu ve objektif olarak emperyalizmin işine yarayan pozisyonundan taban tabana farklı bir tutum ile, Siyonist saldırganlığa karşı tereddütsüz bir mücadelenin gerekliliğine işaret ediyor.

Devamında gelen ve *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu imzalı metin de bambaşka bir konuda, fakat bir kez daha solun ana akımından ayrılan bir pozisyon ortaya koyuyor. Bu yazıda Devlet Bahçeli'nin ağzından ilan edilen sürecin ne bir demokratikleşme projesi ne de terörist Türkiye projesi olduğu, aslında sömürgeci Türk burjuvazisinin Ortadoğu petrollerine ulaşma programının bir parçası olduğu açıkça ortaya konuyor. Devamında ise kafa karışıklığı yaratmaktan başka bir işe yaramayan postmodernizmi yerine devrimci Marksizm'in Kürt halkının ihtiyaç duyduğu mücadele programı olduğu vurgulanıyor.

Özdeniz Pektaş'ın yazısı, postmodernizme reddiyeyi başka bir boyutuyla devam ettiriyor. Pektaş, artık neredeyse tartışılmaz dahi bir kabahatmiş gibi davranılan beyana dayalı cinsiyet ideolojisine, Marksist metot ile kapsamlı biçimde meydan okuyor. Saygı'nın

bunu izleyen yazısı ise oklarını, aslında postmodernizmin de başlıca kaynaklarından biri olan Avrupa Birliği'ne yöneltiliyor. Yazık, tümleşik aydınlarınca da uzun yıllar bir demokrasi modeli olarak parlatılan AB'nin basitçe sömürgeci bir emperyalist odak olduğunu hatırlatıyor.

Devamında Sungur Savran, geçtiğimiz Mayıs ayında 80. yıldönümünü idrak ettiğimiz, Nazi faşizmine karşı Kızıl Ordu'nun başını çektiği zaferi masaya yatırıyor. Bu devasa zaferin Stalin ile özdeşleştirilmesine karşı çıkan Savran, bu tarihi başarının tamamıyla Sovyet halkının fedakar mücadelesi sayesinde geldiğini gösteriyor.

Bu yazıları iki kitap ve film değerlendirmesi izliyor. Emre Bayır, Murat Özveri'nin *Türkiye İşçi Hukuku* kitabını değerlendirirken, aslında işçi hukukunun da sınıf mücadelesinin bir alanı olarak nasıl ele alınması gerektiğini ortaya koyuyor. Ahmet Bulut Tamgörmü ise Ignazio Silone'nin *Fantomara* romanını ve Bernardo Bertolucci'nin *Novecento* filmi birlikte değerlendirerek, bu sanat eserlerinin hem tarihsel fazizme hem de sınıf mücadelesinin bugününe dair dersler çıkarıyor.

Yılmaz Tan

ABD ile AB arasında imzalanan ticaret anlaşmasının kazananı kim kaybedeni kim?

Hatırlanacak olursa Amerika Birleşik Devletleri (ABD) Başkanı Trump geçtiğimiz Nisan ayında “Kurtuluş Günü” adı altında başta Çin ve Avrupa Birliği (AB) ülkelerine olmak üzere uluslararası ticarete bundan böyle gümrük tarifeleri uygulayacaklarını belirtmişti. AB ile ABD arasında 21 Ağustos’ta imzalanan “Karşılıklı, Adil ve Dengeli Ticaret Çerçeve Anlaşması” Trump yönetiminin başlattığı ticaret savaşının ilk muharebesini oluşturuyor ve sonuçları itibarıyla emekçileri doğrudan ilgilendiriyor. 28 Temmuz’da İskoçya’da ABD Başkanı Trump ile AB Komisyonu Başkanı von der Leyen tarafından gerçekleştirilen ilk görüşmede temelleri atılan bu anlaşma karşılıklı değil tek taraflı dayatılan, adil değil, ağırlıklı olarak ABD sermayesinin çıkarlarını gözeten ve dengeli ticareti değil, ABD’nin kendi aleyhine olan dış ticareti, lehine çevirmeyi amaçlayan bir nitelik taşıyor.

Anlaşma ana hatlarıyla şu maddeleri kapsıyor: ABD, 1 Eylül’den itibaren yarı illetken ve kereste ihracatı da dâhil olmak üzere birçok Avrupa malına yüzde 15 oranında gümrük vergisi uygulayacak. AB ise karşılığında, tarım ürünleri de dahil olmak üzere tüm endüstriyel ABD malları üzerindeki gümrük vergilerini sıfıra indirecek. Anlaşmaya göre, Avrupa’nın, ABD ihracatına uyguladığı gümrük vergilerini kaldırması sonrasında Beyaz Saray, Avrupa motorlu taşıt ihracatına uyguladığı yüzde 27,5 oranındaki gümrük vergisini de yüzde 15’e indirecek. Yapılan anlaşma yalnız gümrük vergileriyle sınırlı değil. AB, ABD’den 750 milyar dolar enerji ürünü (petrol, doğalgaz gibi) almayı ve en az 40 milyar dolar tutarında yaya-pay zekâ çipi ithal etmeyi, ayrıca ABD’ye 600 milyar dolarlık yatırım yapmayı ve ABD’den askeri ve savunma donanımı satın alımlarını daha da artırmayı taahhüt ediyor.

ABD Ticaret Bakanı anlaşmanın Amerikalı üreticiler için “geniş Avrupa pazarlarına tarihi bir erişim sağladığını” duyurdu; Beyaz Saray, anlaşma sonrası “Küresel Tarih Yazmak” başlığıyla bir açıklamada bulundu. Bu anlaşmayı tamamen Trump’ın bir zaferi, AB’nin ise tam bir teslimiyeti olarak gören yorumlar Batı basınında oldukça yaygın. Elbette Trump’ın dayatması karşısında bir dizi taviz veren AB’nin şimdiki ticaret savaşında bir muharebeyi kaybettığı ileri sürülebilir. Ancak bu anlaşma ile ne ABD’nin mutlak bir zafer elde ettiğini, ne de AB’nin teslim olduğunu düşüncem için oldukça erken. Meseleye o ya da bu yakadakilı patronların gözüyle bakınca birinin kazancı, diğerinin kaybı gibi görünebiliyor. Bu anlaşmaya işçi sınıfının gözünden bakıldığında ise tablo çok farklı.

Öncelikle anlaşmanın ne ölçüde uygulanacağı, AB’nin bu anlaşmaya uyup uymayacağı; şimdilik el sıkışmışlar gibi görünse de bu ticaret savaşının yakın gelecekte daha da kızışıp kızışmayacağı tam bir belirsizlik taşıyor. Bunun birbiriyle bağlantılı üç nedeni var. Birincisi söz konusu ticaret anlaşmasının bir kez daha AB içindeki çelişkileri arttırmasıdır. Söz konusu anlaşmanın AB patronları açısından bir yenilgi anlamına geldiğini söylemek için henüz erkendir. Açık olan AB yetkililerinin hızla şiddetleneceği belli olan ticaret savaşını *şimdilik* durdurabilmek için, hem askeri bir güç olarak geri kalmışlıklarını hızla kapatmak hem de kendi aralarındaki “ulusal” çıkar çatışmalarına çekidüzen verebilmek adına *zaman kazanmak* üzere ABD’ye bir takım tavizler vermek zorunda kaldıklarıdır. AB Komisyonu Başkanı von der Leyen’in bu anlaşmayı “belirsiz zamanlarda istikrar arayışı” olarak ifade etmesinin asıl anlamı budur. Bunun hep böyle devam edeceğini öngörmek gerçekçi değildir.

İkinci neden ise, ticaret savaşlarının da etkisi altında kapitalizmin durgunluğunun daha da derinleştiği bir dönemde, örneğin mali piyasalardaki bir krizin tetiklenmesiyle dünya ekonomisinin yeniden bir çöküşün eşiğine gelmesi sonucunda ABD ve AB emperyalizmleri arasındaki ticaret savaşının hızla şiddetlenecek olmasıdır.

Üçüncü neden ise Trump’ın stratejik yönelişidir. Trump ticaret savaşında ABD burjuvazisinin çıkarları adına her attığı adımı kaylaştıran bir savaşın gereklerine göre ele alıyor. Çip üretimi, demir-çelik, alüminyum, nadir metaller gibi bu bakımdan kritik öneme ürünleri “ulusal güvenlik” semsiyesi altında değerlendiriyor, aynı Japonya gibi diğer rakibi AB’yi de bu doğrultuda tamamen kendisine itaat eder hale getirmek istiyor. Trump yönetiminin bu dayatma, tehdit, şantajla dayalı gümrük savaşıyla nihai hedefi Çin’i hem teknolojik hem de politik olarak dize getirerek dünya ekonomisinde Amerikan sermayesini yeniden güçlendirmek. “Amerika’yı yeniden büyük yapalım” sloganının gerçek anlamı budur. Dolayısıyla bu ticaret anlaşmalarında ABD tarafının asıl amacı, askeri ulusal güvenlik mantığı içinde dünya pazarını parçalayarak bir savaş ekonomisine hazırlık yapmak olduğu ölçüde taraflar arasındaki bu ateşkesin ilanihaye sürmeyeceği açıktır.

İşte emekçiler açısından ABD ile AB arasında imzalanan ticaret anlaşmasının asıl önemi burada yatmaktadır: “Ulusal çıkarlar” gerekçesiyle özerk bir ticaret politikası ya da daha fazla korumacılık talep etmek emekçiler ile patronların aslında ortak bir çıkara sahip oldukları; bu tür bir politikanın her iki sınıfın da faydasına olacağı varsayımına dayandığı ölçüde onlarla işbirliği yapılabileceği yanılsamasını beslemektedir. Oysa yukarıda ortaya koyduğumuz nedenlerle kapitalizmin ağır bir bunalımdan geçtiği günümüz koşullarında ticaret savaşlarının daha da şiddetlenmesine yol açtığı ölçüde her ülkenin “yerli ve milli” burjuvazisi için rekabette rakip burjuvazileri dize getirmenin yolu, başta kendi ülkesindekiler olmak üzere uluslararası düzeyde emekçileri daha ağır sömürü koşulları altında çalışmaya zorlamaktan; onların elde etmiş oldukları tüm kazanımları yenilgiye uğratmaktan geçmektedir. Patronlar ulusal temelde işçi sınıfını bölen bir çözüme yaslanırken emekçilerin çözümü uluslararası temelde olmak zorundadır. Avrupalı ve Amerikalı emekçiler burjuvaziden ve onun devletinden *bağımsız* bir politik mücadele yürüttüklerinde ve bu mücadele kazanıldığında işçi sınıfı ve tüm ezilen halklar için gerçek bir Kurtuluş Günü olacaktır.

Balkanlar

Sırbistan halkı yolsuzluğa ve baskıya karşı ayağa kalktı

Sırbistan’da Novi Sad tren istasyonunun Kasım 2024’te çökmesiyle başlayan öfke dalgası, aylardır sürüyor ve ülke çapında onlarca noktaya yayıldı. Halk, Aleksandar Vučić iktidarına karşı adalet talebiyle sokaklarda.

sürüklenen gençler ve başı sargılı muhalefet milletvekilleri görüldü. Resmi açıklamalara göre sadece bir gecede 80’den fazla sivil ve 27 polis yaralandı, onlarca kişi gözaltına alındı.

Cumhurbaşkanı Vučić, eylemlere katılanları “ülkenin düşmanları” olmakla suçladı ve baskının artacağını ilan etti. Halk, Vučić ve çevresini organize suçla iş birliği yapmakla, siyasi rakiplerine şiddet uygulamakla ve basın özgürlüğünü boğmakla suçluyor.

Vučić, henüz erken seçim çağrılarına boyun eğmiş değil. Cumhurbaşkanı’nın seçimleri normal takvime göre 2027’de yapılması, henüz erken seçim çağrılarının boyunu eğmiş değil. Cumhurbaşkanı’nın seçimleri normal takvime göre 2027’de yapılması, henüz erken seçim çağrılarının boyunu eğmiş değil.

Novi Sad’da öfkeli kalabalık, Cumhurbaşkanı Vučić’in partisi SNS’nin (İlerici Sırp Partisi) binasına girerek camları kırdı, içerideki eşyaları sokağa fırlattı, duvarlara spreyle yazılar yazdı. Başkent Belgrad’da ise Vučić yanlıları ile eylemciler arasında havai fişekler ve mermiyle dolu çatışmalar yaşandı. Polis, kitleleri dağıtmak için biber gazı ve cop kullandı. Bağımsız medyaya ve sosyal medyaya yansıyan görüntülerde, coplarla darp edilen, yerde

Karayipler

Amerikan emperyalizmi Karayipler’de yine terör estiriyor

ABD’nin faşist Başkanı Donald Trump, gümrük savaşlarıyla dünya ekonomisini, göçmen ve işçi düşmanı polis şiddetiyle ABD içini sallamaya devam ederken, bir yandan da Latin Amerika’nın yakasını bırakmıyor. Hedefinde yine Venezuela var.

den yönetimi, Venezuela’yla ilgilenebilecek halde değildi. Şimdi Trump, hem kendi yarım bıraktığı hem Biden’in sessiz kaldığı meseleyi tamamlamaya yeminli vaziyette.

Maduro ise Amerikan işgaline “asla geçit vermeyeceğini”, ülkesinin “barışını, egemenliğini ve toprak bütünlüğünü korumaya ant içtiğini” söylüyor. Binlerce sivil de “Bolivarcı milisler” altında silah altına alınarak olası ABD işgaline karşı vatan savunmasına hazırlanıyor.

Amerikan emperyalistlerinin sözcüsü Atlantik Konseyi’ne bakılırsa, bu askeri tehdidin sebebi, Maduro’nun deniz aşırı bir uyuşturucu kartelinin lideri olması. Fakat Konsey’in bizzat kendi üyeleri de bu kuymuklu yalanın insanın aklıyla dalga geçer saçmalıkta olduğunu farkında olacaklar ki, aynı metinde Maduro’nun anti-demokratik diktatörlüğü teranesini tekrar ediyorlar. Asıl sebep, Trump’ın, esas hedefi olan Çin’le nihai karşılaşmaya hazırlanırken ABD’ye yüzde yüz biat etmeyen her ülkede muntka temizliği yapmak istemesi.

Sosyalistler için Amerikan

emperyalizminin yenilmesi ve Latin Amerika’dan elini çekmesi öncelikli. Venezuela’daki burjuva milliyetçisi yönetimin yalnızca lafzının sosyalist olması, anti-demokratik yapısı vb. ancak ikinci sırada gelir. Maduro’nun bir uyuşturucu şebekesinin lideri olduğu bir palavradır. Aksine, ABD emperyalizminin bu tarz şebekeleri maşaa olarak kullandığı bilinmektedir.

ABD solu açısından ise bazı istisnalar dışında bu meselenin sol basında hiçbir yer etmemesi utanç verici bir durumdur. Trump’ın ilk müdahalesi esasında politik olarak sağlıklı bir zeminde olmasa da en azından Venezuela’nın niteliği, Maduro’nun desteklenmeyeceği gibi konular sol içinde tartışılmıştır. Bu kez meselenin sessizce geçirilmesi, hem ABD solunun hafıza kıtlığını hem de anti-emperyalist görevlerinden ne denli geri kaldığını gösteriyor.

Yayılmacı politikadan işçiye emekçiye hayır gelmez: Petrol açılımı ve Erbil-Jersey Adaları (İngiltere)-Ankara hattında buharlaşan dolarlar!

Türkiye bir tarafın “terörüz Türkiye” diğer tarafın “barış ve demokratik toplum” dediği, herkesin kendine göre tanımladığı, sonunda meclisteki tüm partilerin ortaya karışık bir isimle “Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi” komisyonunda bulunduğu bir açılım sürecini tartışıyor. Biz ise en başından beri bu tartışmaların arka planında Türkiye’nin sömürgeci burjuvazisinin yayılmacı emelleri ve petrol açılımı olduğunu söylüyoruz. Bu petrol açılımı Türkiye’nin ABD ve İngiliz emperyalizminin icazeti ile petrol ve doğalgaz zengini Kürt bölgelerine himaye etmesini öngörüyor. Bu sürecin bir petrol açılımı olduğunun en açık kanıtını ve bu açılımın nasıl her milletin memleketten işçilere, emekçilere, yok-sullara kaybettirip para babalarının zengin etmeyi hedeflediğini ise son olarak Türkiye ve Irak’ın Kerkük petrolleri dolayısıyla davalık olmasında görüyoruz.

Bir devlet neden elalemin adasında şirket kurar?

Türkiye’nin 2014-2018 yılları arasında Irak-Türkiye Ham Petrol Boru Hattı (ITP) Anlaşmaları’nı ihlal ederek Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile ikili olarak yaptığı taşıma faaliyetleri dolayısıyla Irak hükümeti Uluslararası Tahkim’e

gitmişti. Bu davada Türkiye’nin Irak hükümetine 1,32 milyar dolarlık bir tazminat ödemesine hükmedildi. Ancak meselenin Türkiye hükümeti ile Barzani yönetiminin bir olup Irak merkezi hükümetini kazıklaması gibi basit ve kaba bir şey olmadığı ortaya çıktı. CHP Zonguldak milletvekili Deniz Yavuzlalmaz’ın gündeme getirdiği iddialar çok çarpıcı. Bu iddialara göre Türkiye bu ticareti bizzat devlet eliyle ama vergi cenneti olarak bilinen İngiltere açıklarındaki bir ada devletinde kurulan paravan şirket aracılığı ile yapmış. Jersey Adaları’nda kurulan şirketin adı Turkish Energy Company (TEC). Para Erbil’den İngiliz adasında kurulu şirkete oradan da Ankara merkezli Botaş’a geliyormuş. Gelgelelim iddiaya göre Erbil’den adaya 2,3 milyar dolara yakın para gitmiş ama bu paranın ancak 904 milyon doları Ankara’ya dönmüş. Yani 1,4 milyar dolar kayıp!

Kedi buradaysa ciğer nerde ciğer buradaysa kedi nerde?

Tabii ki Dezenformasyonla Mücadele Merkezi bu iddiaları yalanlıyor. Ama yine şecaat arz ederken sirkatin söylüyor. Yani güya iddiaların çürütüym derken kuşkuları arttıran açıklamalarda bulunuyor. Diyor ki: “Botaş’ın söz konusu ko-

nudan elde ettiği geliri 1,48 milyar dolardır ilgili mahkeme kararında 2,3 milyardan bahsedilmiyor”. Doğrusu şu: Mahkeme kararında 2014-2018 arasında Türkiye’ye fazladan 1,32 milyar dolar ödenmediği tespit ediliyor. Mahkeme kararına göre Barzani yönetimi ITP anlaşmasında öngörülen daha yüksek fiyatlarla (mahkeme kararlarında zikredilen rakamlara göre yaklaşık yüzde 48 daha pahalı fiyatla) Türkiye’den taşıma hizmeti almış. Dezenformasyonla Mücadele Merkezi “Botaş’ın geliri 1,48 milyardır” diye kendisi söylüyor. Mahkeme 1,32 milyar dolar fazladan ödenmedi diyor. Fazladan ödenen 1,32 milyar dolar ise normalde ne kadar ödenmesi gerekiyordu ki? Mahkemenin fazladan ödenmedi dediği rakamla Dezenformasyonla Mücadele Merkezinin söylediği rakam arasında sadece 160 milyon dolar var. Bu durumda Nasreddin Hoca fıkrasındaki gibi adama sorarlar kedi buradaysa ciğer nerde ciğer buradaysa kedi nerde?

Ankara’daki şirketi Sayıştay denetleniyor peki aynı adla İngiliz adasında kurulan şirketin raporları nerede?

Bu durumda mahkeme kararında olması gerekenden daha pahalıya ticaret yapılmış olduğuna dair

tespit ile CHP milletvekilinin 2,3 milyar dolar gelir elde edildiği iddiasının örtüştüğü gözüküyor. Dezenformasyonla Mücadele Merkezi bu sefer de TEC şirketinin Sayıştay denetiminde olduğunu söylüyor. Yani dediğiniz gibi bir gelir olsa raporlarda gözükürdü demeye getiriyor. Ama aslında iki ayrı TEC şirketi olduğu birinin Ankara’da diğerinin Jersey Adaları’nda kurulduğu yine Sayıştay raporlarında ortaya çıkınca bir kez daha kuşklar artıyor. Sayıştay denetiminde olan Ankara’daki şirket petrol/doğalgaz paralarının gittiği Jersey Adaları’ndaki şirket hakkında bir Sayıştay raporu bulunmuyor. O zaman da buharlaşan dolarların nerede olduğu sorusu haklı bir soru haline geliyor.

Petrol açılımının faturası: Cezası halka sefası para babalarına!

Bir an için iktidar allem etmiş kallem etmiş Türkiye için daha

Sermaye krizi işten atmalarla ve sömürüyü arttırarak fırsata çeviriyor! İşsizlik en büyük sorun olmaya devam ediyor!

TÜİK işsizlik rakamlarını açıkladı. İşten çıkarılmaları devam ettiği, iş arayanın iş bulmakta zorlandığı bir dönemde TÜİK’in işsizlik oranının düştüğünü açıklaması kaptamaz. Dolayısıyla resmi işsizlik rakamı 0,4 puan düşerek yüzde 8 olurken geniş tanımı işsizlikte de 3 puanlık bir gerileme görülüyor. Ancak tabloya biraz daha yakından bakınca işçi sınıfının yaşadığı sorunların TÜİK rakamlarına da yansdığı görülüyor.

Resmi (dar tanımlı) işsizlik rakamları neden yanıltıcıdır?

Resmi işsizlik tanımı dar bir tanımdır. Sadece son dört hafta içinde aktif iş arayan ve iki hafta içinde iş başı yapmaya hazır olup çalışmayanları gösterir. Dolayısıyla da iş bulmaktan ümidini kesmiş olup iş aramayı bırakmış olan geniş bir kesimi, ücretler düşük olduğu için ev işleriyle meşgul olmayı tercih eden

Geniş tanımlı işsizlik neden azaldı? Cevap istihdam değil çalışma saatleri ve sömürü arttığı için!

Geniş tanımlı işsizlik, bize atıl işgücünü gösterir. Yani bir ülkedeki emek gücü potansiyelinin kullanılmaması, atıl bırakılması söz konusudur. Bu anlamda sadece çalışmayanları göstermez aynı zamanda tam zamanlı, düzenli bir işte çalışmayıp tam zamanlı iş arayanları ya da düşük ücretle çalışıp ancak mesai ile geçinebilen ve ek iş arayanları da içerir. Bu kitle “zamana bağlı eksik istihdam” kategorisi altında sayılmaktadır. TÜİK rakamları bize haftalık fiili çalışma süresinin

43,4’ten 44,4’e çıktığını ve buna paralel olarak da zamana bağlı eksik istihdamın 3,7 puan düştüğünü gösteriyor. Yani işçiler giderek alım gücü düşen ücretlerle daha fazla geçim sıkıntısı çekmekte, mesaili çalışmaya yönelmekte, sermaye de bu durumdan daha az işçiyi daha çok çalıştırarak sömürüyü arttırarak faydalanmaktadır.

İşçi ailesi geçinemiyor! Bir yandan işçi çıkarmalar yaşanırken bir yandan kadınlar düşük ücretlerle işgücü içine çekiliyor!

Aynı dönemde 146 bin kişi de işgücü dışına çıkmıştır. Bu dönemde 227 bin erkeğin işgücü dışına çıkmış olmasına karşın kadın işgücünün 81 bin kişi artmış olması ise bir başka çarpıcı veri olarak karşımıza çıkıyor. İşgücüne katılım oranında düşüş 0,8 puanla tamamen erkeklerden oluşuyor. Bu dönemde kadınların işgücüne katılım oranı ise 0,2 puan artmış. Yani işçi hanesi geçinemiyor ve erkekler işten çıkarılırken ve yeniden iş bulmakta zorlanırken, kadınlar daha esnek çalışma koşulları ve düşük ücretlerle istihdam ediliyorlar.

Mevsim etkisinden arındırılmış temel işgücü göstergeleri, 15+ yaş, Temmuz 2025

	Temmuz 2025			Bir önceki ay			Bir önceki aya göre fark		
	Toplam	Erkek	Kadın	Toplam	Erkek	Kadın	Toplam	Erkek	Kadın
(Bin kişi)									
15 ve daha yukarı yaştaki nüfus	66 414	32 849	33 566	66 373	32 830	33 543	41	19	23
İşgücü	35 410	23 203	12 207	35 656	23 430	12 226	-146	-227	81
İstihdam	32 582	21 706	10 876	32 564	21 808	10 756	18	-102	120
İşsiz	2 828	1 497	1 331	2 992	1 621	1 371	-164	-124	-41
İşgücüne dâhil olmayanlar	31 005	9 646	21 359	30 817	9 400	21 417	188	246	-58

İşsizlik halen en büyük sorun! Çözüm örgütü mücadelede!

Şu anda işsizlik işçi sınıfımız için en büyük sorun olmaya devam ediyor. İşsiz kalmanın mevcut hayat pahalılığı ve borçluluk koşullarında ne kadar büyük bir yıkım olduğu ortada. Aynı zamanda yedek sanayi (işsizler) ordusunun büyümesi işçi sınıfının sermaye karşındaki rekabet gücünü olumsuz etkiliyor. İşten çıkartılma korkusunun artmasıyla çalışan işçiler de daha düşük ücretlere razı oluyor ve geçim sıkıntısı gittikçe ağırlaşıyor. Patronlar sömürüyü arttırmak için krizi bahane olarak kullanıyor. Üretim kapasitesindeki en ufak bir düşüşü derhal işten çıkartmalarla işçiyi fatura ediyor. Üretim azalmıyor olsa dahi daha az işçiyi daha çok çalıştırarak sömürüyü ve kârlarını arttırma yoluna gidiyorlar. Patronlara bu gücü veren, işçilere iş güvencesi sağlamayan düzendir. İşçilerin elindeki son iş

kârı iş yapmış diye düşünen yanılır. Öncelikle bu yasadışı ticaret dolayısıyla Türkiye’ye ödetilecek olan 1,3 milyar dolarlık ceza vergilerle yine işçi sınıfının ve yoksul halkın sırtına yüklenecektir. Dahası bu ticaret kitabına uygun yapılmış olsaydı da Erbil-Jersey-Ankara hattında buharlaşan milyarların kimlerin kasasına girdiği meçhuldür; Türk-Kürt işçisinin, emekçisinin, yoksul köylüsünün cebine girmedeği ise kesindir. Yani Türkiye sömürgeci burjuvazisinin ve Kürt toprak ağalarının öleddiği “petrol açılımı” gerçekleşir de, Türkiye Amerikan-İngiliz emperyalizminin himayesinde Kerkük petrollerini Irak’a pay vermeden pazarlamaya başlasa bundan sadece bir avuç zengin azınlığın semireceği bellidir. Nihayet biz halkların kardeşliğinden iki halkın zenginlerinin birleşip başka halkı kazıklamasını değil halkların birleşip sömürgecileri, emperyalistleri ve para babalarını başlarından atmalarını anlıyoruz!

Sungur Savran**Merkez Bankası üzerinde proletarya diktatörlüğü – yeniden!**

Trump’ın Erdoğan’ı taklit ettiği fikri doğru olsa da olmasa da bizim insanımızı gülümsetiyor. Erdoğan, Türkiye’nin en “elit” üniversitesi Boğaziçi Üniversitesi’nin Türk-İslam sentezine uygun eğitime geçmesi için başına kayyım rektörler mi getiriyor? Trump da geri kalmamak için Harvard Üniversitesi’ne “Amerikan değerleri”ne uygun eğitim vermesi için yapmadık baskı bırakmıyor. Bu durumda bir Erdoğan muhalifinin sosyal medya hesabında “vay canına, bizim lider dünya lideri deyip durmakta haklılar mı” diye işi şakaya vurmasını anlamamak mümkün mü?

Ama şimdi zurnanın zırt dediği yere geldik. Trump da ay-nen Erdoğan gibi Merkez Bankası bağımsızlığına savaş açtı. Bir süre önce faizler düşürülmüyor diye (Amerika’da Federal Reserve diye bilinen, kısaca Fed) Merkez Bankası Başkanı Jerome Powell’a çatmıştı. Anlaşılan, Amerika’da (aslında güya bizde de) Merkez Bankası başkanının dönem ortasında görevden alınması yasak olduğundan, hileli yollara başvurmuş. Fed’in politikasını belirleyen Açık Piyasa Komitesi’nin yedi üyesinin yasal açığı varsa araştırın bulun demiş. Belli ki Başkan Powell hakkında bir şey bulunamamış henüz. Onun yerine başka bir üyeyi mortgage (ipotekli alım) sözleşmesi sırasında yalan beyanı vesile ederek görevden aldı. Ya da aldığını iddia etti. Çünkü işin geleceği belirsiz. Ama darbe vurulmuş oldu. Şimdi diğer altı üye eyvah faizi düşürmezsek benim şuyum buyum çıkar mı telaşına düştü mü? Bu bile Fed’in bağımsızlığında gediğin açılması demektir!

Merkez Bankası bağımsızlığı oldukça eski bir uygulamadır. 1920’lerde uluslararası alanda temel bir ilke olarak kabul edilmiştir. Ama hem bizim gibi son yarım yüzyılı iktisatçı olarak yaşıyanların kendi deneyiminden bildiği gibi, hem de çok yakında yapılan ve 120 merkez bankasını kapsayan bir araştırmanın ampirik verilerle doğrulanmış olduğu gibi, bu ilkenin neredeyse dokunulamaz bir tabu haline gelmesi esas olarak 1980’li yıllarda gerçekleşmiştir.

Peki, 1980’li yıllarda ne vardı ki böyle oldu? Margaret Thatcher ve Ronald Reagan vardı, neoliberalizm vardı, Gorbacov’un ağzından düşmeyen “küresel sorunlar” terimi vardı, onun ve Merkez Komitesi’nin büyük çabasıyla Sovyetler Birliği çöktükten sonra “küreselcilik” denen (başkaları “küreselleşme” desin, o bir efsanedir, ama yedek sanayi ordusunu dünya çapında birleştirmek anlamında “küreselcilik” gerçektir) dünya çapında liberalizasyona dayanan ekonomi politikası stratejisi vardı.

Açıktır: merkez bankası bağımsızlığı, 1970’li yıllarda başlayan dünya ekonomik krizini burjuvazi lehine çözmek için dünya çapında benimsenen neoliberal + küreselci politikanın ya da o dönemde bunu popülerleştirme amacıyla kullanılan terimle “Washington Uzlaşması”nın temel dayanaklarından biridir. İşte şimdi Trump bu merkezî dayanağa saldırarak yeni bir döneme girmiş olduğumuzu ilan ediyor. Bu yeni dönem, küreselcilğe karşı olarak ırkçı milliyetçilik çağıdır. Bu çağda Trump MAGA (Amerika’yı Yeniden Yüceltme) hareketiyle dünyaya hâkim olma politikası güden bir faşist stratejinin bayrakları olarak ortaya çıkmıştır. “Küreselleşme” bitti, faşizm verelim! SSCB’nin çöküşü ile dünya burjuvazisinin “küreselleşme” retoriğine kapılan, bunun kaçınılmaz ve geri çevrilemez olduğunu savunan, Hardt-Negri tipi sözde Marksist solcular kına yaksınlar. Aydını, işçiyi ve halkı çeyrek yüzyıl bu kavramla hipnotize ettiler. Şimdi faşizmle mücadele bakımından en ufak bir mevzii yok içinin, emekçinin, ezilenin!

Bizim Türkiye’de avantajımız, Erdoğan’ın (Trump’tan farklı olarak “nas” adına) aynı çıkışı daha önce yapmasıydı. 2018’de bu tartışma ilk yapıldığında “küreselleşme” etkisi altındaki liberal solcuların, aynen küreselci burjuvalar gibi T.C. Merkez Bankası bağımsızlığına sahip çıktığını gördüğümüz için daha 2018 yılında bu bağımsızlığın aslında işçi ve yoksulun kendi lehine kamu harcaması yapılmasını engellemek için konulmuş bir kural olduğunu dört parçalık bir yazı dizisinde ortaya koymuştuk. Dizinin son parçasında ise bağımsızlığa karşı Erdoğan’ın sermaye yanlısı politikalarını değil “merkez bankası üzerinde proletarya diktatörlüğü”nü savunduk. Sonra 2023 seçimleri öncesi altı masa iktisatçılarıyla televizyonda çıktığımız Şirin Payzın programında, “her kim merkez bankası bağımsızlığı diyorsa (tabii hepsi diyordu!), merkez bankası Wall Street’e ve Londra City’ye bağımlı olsun diyor” dedik.

Şimdi aynı tartışmanın farklı biçimlerde canlanması muhtemel. Trump faşisttir, dünyaya savaş açtı, her şeyi kendi yönetmek istiyor. Ama bunun alternatifi “merkez bankası bağımsızlığı” değildir. Bugün grev ve direnişle söke söke hak almaktır. Yarın kiteselleşen işçi partilerinin gücüyle bütün bankaların kamulaştırılması ve tek bir bankada birleştirilmesi. Güçlenen işçi sınıfı iktidarı ele alınca bankacılık zaten proletaryanın diktatörlüğü altına girmiş olacaktır. Yeni bir döneme girdik. Solda her kim eski hayallerle halkı aldatmaya devam ederse ona artık “yanıldı” denemez. Ona, göz göre göre halka ihanet ediyor denir!

Devrimci Marksizm Trotskiy’in mirasını Büyükada’da yeniden ayağa kaldırıyor!

Devrimci Marksizm dergisi, 17 Ağustos Pazar günü Lev Trotskiy’in sürgünde dört yıl geçirdiği İstanbul Büyükada’da Trotskiy’in katledilişinin 85. yılı vesilesiyle toplantı düzenledi. Taş Mektep binasında yapılan toplantı Adalar halkından büyük ilgi gördü.

Bu etkinlik, sıradan bir etkinlik değildi. Türkiye’de Trotskizm yarım yüzyılı aşkın bir geçmişe sahip olmasına rağmen, Türkiye’deki devrimci Marksist bir hareket, ilk kez Trotskiy’in suikast yıldönümü vesilesiyle, bizzat onun yaşadığı Büyükada’da bir toplantı düzenledi. Bu özel çaba aynı zamanda yine ilk kez, Adalar Belediyesi işbirliğiyle adada Trotskiy için bir anı mekânı ve arşiv oluşturulması arayışındaydı. Özellikle belirtilmelidir ki, Adalar Belediyesi başkanı ve yardımcısı hem toplantıya hem de bu hedefe içten

destek sundular.

Trotskiy’in mirası Büyükada’nın tarih ve kültürünün önemli bir parçası

Etkinlik, Dr. İrem Berksoy ve Adalar Belediye Başkan Yardımcısı Aytül Ekşiyan’ın konuşmalarıyla başladı. İrem Berksoy, İstanbul ve çevresinin ciddi deprem tehdidi altında olduğunu vurgularken güvenli barınma hakkını piyasanın insafına bırakan kapitalizmin işçi sınıfını depremlere karşı savunmasız hale getirdiğini belirtti. Trotskiy’in mücadelesinin bir yönünün de işçi ve köylülere güvenli konut sağlamak olduğuna değindi ve Sovyet halkının bu alanda emperyalist ülkelerden bile daha iyi koşullara kavuştuğunu ifade etti. *Devrimci Marksizm*’in Trotskiy’in siyasal ve entelektüel mirasını yaşatmak için her yıl düzenleyeceği toplantıların aynı zamanda Adaları da koruyacağını vurguladı. Konuşmasını, toplantının tarihi Taş Mektep binasında yapılmasına imkân veren Adalar Belediyesine teşekkür ederek tamamladı.

Adalar Belediyesi adına açılış konuşmasını yapan Belediye Başkan Yardımcısı Aytül Ekşiyan, katılımcıları tarih, düşünce ve sürgün yollarının kesiştiği bu mekânda

ağırlamaktan duyduğu mutluluğu dile getirdi. Dünyanın siyasi tarihine damgasını vuran düşüncülerden Trotskiy’in, adadaki evinde özgür ve eşitlikçi bir dünya hedefiyle en önemli eserlerini yazdığını vurguladı. Trotskiy gibi değerli aydınların, bir adanın yalnızca doğal güzellik değil, aynı zamanda kültür ve fikir merkezi de olabileceğini gösterdiğini belirtti. Adaların tarihi ve kültürel gelişimini ileri taşıyacak faaliyetleri desteklemenin, bu çerçevede Trotskiy’in mirasını korumanın görevleri olduğunu söyledi.

Konuşmalarda Trotskiy’in tarihteki rolü ve işçi sınıfı için önemi öne çıktı

Etkinliği *Devrimci Marksizm* Kolektifi üyesi Meryem Kurtulmuş yönetti. *Devrimci Marksizm* Yayın Kurulu üyesi ve Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran, *Devrimci Marksizm*’in yayın yönetmeni Şiar Rışvanoğlu ve işyerinde, sendikasında ve partisinde Lenin ile Trotskiy’in izinden sınıf mücadelesini başarıyla sürdüren genç bir metal işçisi olan Naz Şakar sırasıyla konuşma yaptı.

Sungur Savran Trotskiy’in tarihteki önemini vurguladı

Sungur Savran konuşmasında, Trotskiy’in 20. yüzyılda insanlığa hizmet eden en önemli şahsiyetlerden biri olduğunu söyleyerek başladı. Trotskiy’in tarihteki yerine oturtulması gerektiğini vurguladı ve 20. yüzyılda insanlık adına yapılan her olumlu şeyin 1917 Ekim Devrimi’nin damgasını taşıdığını açıkladı. İkinci olarak, Lenin’le birlikte ve ondan hemen sonra Trotskiy’in bu devrimin

iki önderinden biri olduğunu somut kanıtlarla ortaya koydu. Üçüncü olarak ise Trotskiy’in en büyük katkısının, Marx, Engels ve Lenin’in enternasyonalist programını, Stalin’in başını çektiği Sovyet bürokrasisinin ve onun dünya çapındaki “ulusal komünizm” anlayışının yıkıcı etkilerine karşı savunmak olduğunu belirtti. Son olarak Trotskiy’in dünya çapındaki önemine, bir kuramcı, aydın ve hatip olarak rolüne değindi ve onu sahiplenmenin Büyükada ve İstanbul’a büyük değer katacağını söyledi.

Şiar Rışvanoğlu Trotskiy’in kültür ve sanatla ilişkisini öne çıkardı

İkinci konuşmacı Şiar Rışvanoğlu, Trotskiy’in Lenin’le paylaştığı entelektüel evrenden ve bu birikimin arkasında yatan okuma serüveninden bahsetti. Her

ikisinin de müzik, tiyatro, opera, sanat ve özellikle edebiyata tutkuyla bağlı olduklarını; Trotskiy’in bu alanda kendini ileri bir düzeye taşıdığını vurguladı.

Metal işçisi Naz Şakar: “Kapitalizm var oldukça Lenin ve Trotskiy’in programı işçilerin programı olarak kalacak!”

Son konuşmacı metal işçisi yoldaş Naz Şakar oldu. Konuşmasının sonunda uzun süre alkışlandı. Lenin ve Trotskiy’in, işçi sınıfının burjuvazinin siyasi hegemonyasından kurtulabileceğini, kapitalist devleti yıkabileceğini ve kendi iktidarını kurabileceğini somut biçimde kanıtlayan ilk devrimin önderleri olduklarını söyledi. Bu nedenle Trotskiy’in öncü işçiler açısından büyük önem taşıdığını vurguladı. Trotskiy’in proleter çizgiden hiç ayrılmadığını anlattı. Burjuvazinin devrimci karakterini yitirdiğini ve demokratik devrim görevlerinin dünya çapında tümüyle proletarya ve onun komünist partisine düştüğünü belirleyen sürekli devrim teorisini geliştirdiğini aktardı. Konuşmasını, kapitalizm var oldukça Lenin ve Trotskiy’in programının işçilerin programı olarak kalacağını vurgulayarak bitirdi.

Dünyanın dört yanından etkinliğe destek mesajları geldi

Etkinlikte ayrıca Trotskiy’in proleter enternasyonalizmini simgeleyen uluslararası video mesajları da yer aldı. Bunlar arasında Meksika’dan Trotskiy Müzesi (Casa Trotsky) direktörü Gabriela Pérez; Yunanistan’dan EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) başkanı Savas Michael Matsas; Rusya’dan Sovyet Bilimler Akademisi emekli üyesi İosif Abramson; Brezilya’dan São Paulo Üniversitesi tarih profesörü Osvaldo Coggiola vardı.

Adalar Belediyesinin desteğiyle düzenlenen, yalnızca ada halkının değil İstanbul’un uzak semtlerinden gelen Marksist ve sosyalistlerin de büyük ilgisini çeken etkinlik, gelecek yıl düzenlenecek olan etkinliğin daha da güçlü olacağını işareti oldu. *Devrimci Marksizm* dergisi Büyükada’da Trotskiy’in mirasını yaşatmak için çalışmalarını hızlandırarak sürdürecektir.

Komünist Enternasyonal’in tek meşru varisi IV. Enternasyonal!

Lev Trotskiy dünya devrimini zafere ulaştıracak bir devrimci önderliğin kurulması çabasıyla 3 Eylül 1938’de IV. Enternasyonal’in kuruluşuna öncülük etti.

Lenin’in kurduğu ama sonrasında Sovyetler Birliği’nde siyasi iktidarı ele geçiren bürokrasinin dış politika aygıtı haline gelen Komünist Enternasyonal (Komintern) devrimci karakterini yitirmişti. Dünyada bir uyandan faşist barbarlık yayılırken, diğer yandan Sovyetler Birliği’nde Stalinist

terör doruğa çıkıyor ve Ekim devriminin bütün önderleri düzmece Moskova Duruşmaları eşliğinde kurşuna diziliyor, yüz binlerce Rus ve yabancı komünist yargısız infaz ediliyordu. IV. Enternasyonal işte böyle bir ortamda bir dünya partisi kurma amacıyla yola çıkmıştı. Marx, Engels ve Lenin’in devrimci Marksizminin bayraktarlığını yapan IV. Enternasyonal Sovyet bürokrasinin Komintern’i 1943’de tasfiye etmesiyle Komintern’in meşru mirasçısı

olduğunu da tarih karşısında kanıtladı.

Trotskiy’in IV. Enternasyonal’i kurarken aldığı sorumluluk bugün bizim omuzlarımızdadır. Bugün faşizm ve barbarlık yükselirken işçi sınıfına önderlik edecek bir dünya partisi hiç olmadığı kadar yakıcı bir ihtiyaçtır. IV. Enternasyonal’in dünya devrimi programı bugün bize örnek olmalı, ilham vermelidir! Yaşasın Trotskiy, Yaşasın IV. Enternasyonal!